

ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ 4

Le mouvement communiste

**ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ**

"ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" CAHIERS D'ETUDES ANTIAUTORITAIRES

ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 4

Cahiers d' études antiautoritaire

Le Mouvement Communiste

ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«Ο Ταξικός πόλεμος στη Βαρκελώνη» τῆς ομάδας *Le Mouvement Communiste* ἐκδόθηκε στὴ σειρά τῶν τετραδίων «ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ, *cahiers d' études antiautoritaire* τὸν Ὀκτώβριο 1974 ἀπὸ τὴν «Διεθνῆ Βιβλιοθήκη», — Ἀκαδημίας 63, ὄρ. 7ος, γραφ. 10, τηλ. 608.635 — σὲ μετάφραση τοῦ Θέμη Μιχαήλ — Ἴπποδάμου 7, Παγκράτι. Ἐκδότης — ὑπεύθυνος : Χρῆστος Κωνσταντινίδης. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : Λουκᾶ Γιοβάνη Θεμιστοκλέους, 80, — Ἀθῆνα, τηλ. 615.079.

Τὸ ἰσπανικὸ Κράτος συνέλαβε στὰ τέλη Σεπτεμβρίου τοῦ '73 μιὰ δεκάδα ἐπαναστατῶν, τοὺς ὁποίους παρουσίασε ὡς «γκράνκοτερος». Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἀπειλοῦνται μὲ θανατικὴ ποινὴ. Μποροῦν νὰ καταδικαστοῦν ἀπὸ ἕνα στρατοδικεῖο καὶ νὰ ἐκτελεστοῦν μετὰ 48 ὥρες.

Ἐάν ὀρισμένοι πράγματι λήστεψαν τράπεζες, τὸ ἔκαναν γιὰ νὰ χρηματοδοτήσουν τὴν ἐκτέλεση κειμένων ποδ κωλοφοροῦν μέσα στὸ ριζοσπαστικὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς Βαρκελώνης. Καὶ ἂν ἕνας ἀστυνομικὸς βρῆκε τὸ θάνατο, αὐτὸ συνέβη μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐνέδρα τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας.

Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ κατανοήσουμε τί ἐποχρεῶνεται ἱστορικὰ νὰ κάνουν ὀρισμένοι προλετάριοι. Ἡ βία εἶναι πάντα τὸ μέσο γιὰ τὴν ἱκανοποίηση ἑνὸς αἰτήματος: στὴν Ἰσπανία, ὅσον ἢ ἀστυνομία προβολεῖ ἐν ψυχρῷ τοὺς ἄοπλους ἀπεργούς, ἢ βία ἀναδύεται ἄ μ ε σ α ὡς κοινωνικὴ σχέση. Ἡ ἀπλὴ σόνταξη ἢ εἰσαγωγὴ φυλακῶν συνεπάγεται πολυτετεῖς φυλακίσεις. Ἔτσι ὅσοι θέλουν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἐκμετάλλευση καταφεύγουν στὴ βία συχνότερα ἀπ' ὅτι στίς ἄλλες χῶρες.

Ἡ δημοκρατία καταπνίγει τοὺς ἐργατικὸς ἀγῶνες μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ τὸν ρεφορμισμὸ. Ὁ φασισμὸς κρατᾷ λιγότερα προσήματα καὶ τοὺς συντριβεῖ μὲ τὴ βία. Ὁποῖος ἀναγνωρίζει στὸ Κράτος τὸ μονοπώλιο τῆς βίας, ἀρνεῖται στοὺς προλετάριους τὸ δικαίωμα νὰ καταργήσουν τὴ συνθήκη τους: τ ἡ μ ι σ θ ω τ ἡ ἔ ρ γ α σ ί α.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἰσπανοὺς ἐπαναστάτες κατόρθωσαν νὰ ξεφύγουν σ' ἄλλες χῶρες καταζητοῦνται τῶρα ἀπὸ τὴν Ἰντερπόλ ὡς ἐγκληματίες. Τὰ δημοκρατικὰ καὶ τὰ φασιστικὰ Κράτη ἀλληλοβοηθοῦνται: τὰ διεθνῆ ἐντάλματα σπλήνφως ἐπιτρέπουν τὴν παράδοσή τους στὴν ἰσπανικὴ ἀστυνομία. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἀπειλοῦνταν μὲ θανατικὴ καταδίκη.

Γιὰ νὰ τοὺς σώσουμε πρέπει νὰ λάμψει ἡ ἀλήθεια σχετικὰ μὲ τὴν πραγματικὴ — προλεταριακὴ — φύση τῶν δραστηριοτήτων τους.

Ὁποῖος δὲν καταγγέλλει αὐτὸ τὸ ψέμα γίνεται συνένοχος, ὄχι μόνον τοῦ ἰσπανικοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ τοῦ γαλλικοῦ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων.

ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

κειμένο τῆς ομάδας «Le Mouvement Communiste»

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1973 δύο ἰσπανοὶ ἐπαναστάτες πιάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία μετὰ τὴν ἐπίθεση ἐναντίον μιᾶς τράπεζας κοντὰ στὰ γαλλικὰ σύνορα. Ἐπακολούθησε ἕνα κύμα συλλήψεων στὴ Βαρκελώνη. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀπ' αὐτές, στις 24 Σεπτεμβρίου, ἕνα μέλος τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας σκοτώθηκε, ἐνῶ ὁ δῆσσης τοῦ φόνου τραυματίστηκε βαρεῖα. Ἡ ἰσπανικὴ ἀστυνομία καὶ ὁ τύπος θέλουν νὰ πιστευθεῖ πὺς πρόκειται γιὰ μιὰ συμμορία γκάνγκστερς. Ὑπάρχουν τουλάχιστον 12 κατηγορούμενοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 3 ἀπειλοῦνται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Στὴν πραγματικότητα ἡ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς τράπεζας περιλαμβανόταν σὲ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἐνόπλων ἐνεργειῶν, ποὺ ἄρχισαν πρὶν μερικὰ χρόνια ἀπὸ ἀρκετὲς ἄμορφες αὐτόνομες ομάδες στὴν περιοχὴ τῆς Βαρκελώνης. Σκοπὸς τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ἦταν νὰ συγκεντρωθοῦν χρήματα γιὰ τὴν ὑποστήριξη ἐπαναστατικῶν δραστηριοτήτων μέσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα. Ἄλλωστε ὀρισμένες ομάδες ὑπέγραφαν τὶς ἐνέργειές τους ὡς «Αὐτόνομες Ὁμάδες Ἀγῶνα», δείχνοντας μὲ τὴν κοινὴ ὑπογραφή τὸ κοινὸ περιεχόμενο διαφόρων ἐνεργειῶν, χωρὶς ὅστόσο νὰ ἀποτελοῦν μιὰ ἐνιαία καὶ δομημένη ὀργάνωση. Οἱ ἐνέργειες αὐτές δὲν ἀπέβλεπαν σ' ἕνα σκοπὸ π ο λ ι τ ι κ ὸ, μὲ τὴν ἐννοια ποὺ ἡ πολιτικὴ συνίσταται στὴν ἐπενέργεια πάνω στοὺς ἄλλους, στὴ συσπείρωση καὶ ὀργάνωση, στὸν σχηματισμὸ μιᾶς ἀναγνωρισμένης ἐξουσίας ποὺ ἀναζητᾷ μιὰ θέση μέσα στὴν κοινωνία. Οἱ ληστείες δὲν μετέτρεπαν τοὺς δῆσστες τους σὲ βεντέπτες ἐνὸς θεάματος, δὲν φιλοδοξοῦσαν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὶς φαντασίες, ἀλλὰ ἀπλόστα προμήθευαν τὰ ὕλικα μέσα τῆς δράσης σὲ μιὰ χώρα ὅπου συχνὰ χρειάζονται σὲ μεγάλες ποσότητες. (Γιὰ παράδειγμα, ἡ παρανομία κάνει δύσκολη καὶ δαπανηρὴ τὴ δημοσίευση καὶ τὴ μεταφορὰ τῶν κειμένων). Ὁποῖος τοὺς κατηγορεῖ γιὰ τὶς πράξεις τους βρίσκειται πῶς πίσω κι' ἀπὸ τὸν Προυντόν, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ἰδιοκτησία=κλοπὴ. Φυ-

οικά ή κλοπή δεν είναι καταστροφή τής ιδιοκτησίας. Όμως είναι ένα μέσο — περιορισμένο αλλά χρήσιμο σε μερικές περιπτώσεις — για την οργάνωση του αγώνα ενάντια στον κόσμο τής ιδιοκτησίας. Είναι τελείως αδύνατο να εκφέρονται αργότερ κρίσεις «υπέρ» ή «κατά» μεθόδων που η χρησιμοποίησή τους είναι ζήτημα περιστάσεων, άρα σε τελική ανάλυση ζήτημα κοινωνικών συνθηκών. Οι ενέργειες αυτές δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιούνται ανεξάρτητα από τόπο και χρόνο. Δεν είναι τυχαίο που στις αρχές του αιώνα οι ρώσοι επαναστάτες κατέφυγαν σε τέτοιες μεθόδους σε μια κοινωνία όπου λυμάνονταν μια θηριώδης καταστολή, σ' ένα Κράτος που — όπως και το Ισπανικό σήμερα — δεν δίσταζε να αίματοκυλίσει τους άοπλους εργάτες.

Η ύλιστική αντίληψη τής βίας αποκλείει κάθε τοποθέτηση αρχής, είτε υπέρ των μεθόδων αυτών είτε εναντίον τους. Δεν αντιστρέφει τις αξίες τής αστικής κοινωνίας για να μετατρέψει τον τρομορισμό σε απόλυτο καλό, ούτε όμως τον καταδικάζει σαν απόλυτα κακό.

Ο επαναστάτης δεν κλέβει για να δώσει στους φτωχούς, όπως το έκαναν οι γάλλοι μασοίκοι όταν μοίραζαν στους έμικρε κλεμμένο καβιάρι. Κλέβει για να ικανοποιήσει μια — κοινωνική — ανάγκη τής επανάστασης. Βέβαια στο μέτρο που έξηγει την πράξη του (πράγμα που έκαναν κατά κανόνα οι Ισπανοί σύντροφοι άπευθυνόμενοι στους παρόντες για να εκθέσουν τους λόγους τής ληστείας), η ενέργειά του άποκτά μια νέα διάσταση. Άποκαλύπτει την ύπαρξη ενός άλλου κοινωνικού κινήματος, μιας διαφορετικής δυναμικής μέσα στους κόλπους τής κοινωνίας, και αυτή η άποκάλυψη είναι άνατρεπτική. Όμως αυτό είναι ένα παρεπόμενο, ένα δευτερεύον άποτέλεσμα. Όσοι καταφεύγουν στην ένοπλη βία με κύριο σκοπό να κερδίσουν τα πνεύματα ή τις καρδιές για να άσκηθεί πίεση που θα έπιτρέψει την έπίσημη άναγνώρισή τους, είτε άποτυγχάνουν είτε έπιβάλλονται σαν νέα έξουσία (παράδειγμα: οι παλαιστίνιοι κομμάντος στην πρώτη περίπτωση, ο Ιρλανδικός I.R.A. στη δεύτερη).

Στην πραγματικότητα είναι το κεφάλαιο που από την ίδια τή φύση του ληστεύει και άπαλλοτριώνει, άπογυμνώνοντας τους ανθρώπους από το περιβάλλον τους σε όλα τα επίπεδα. Στερει τούς ανθρώπους, άκόμα και τα πράγματα (βλέπε τή μολυσμένη φύση), από το είναι τους για να κατορθώσει να τους ένσωματώσει, τούς μετατρέπει σε αντικείμενά του, σε τέρατά του — έφσον δεν είναι ούτε ο έαυτός τους ούτε άμιγη γρανάζια του κεφαλαίου — και γνωρίζουν μια κατατεμαχισμένη κοινωνία και ζωή. Είναι λοιπόν απόλυτα φυσιολογικό όσοι ορθώνονται εναντίον του κεφαλαίου να προβαίνουν σε έπανοικειοποιήσεις κάθε είδους: ύλικές, ψυχολογικές, θεωρητικές, και έπίσης οικονομικές, χρηματικές. Όσο υπάρχει κεφάλαιο, το χρέμα παραμένει προνομιοϋχος μεσάζων κάθε κοινωνικής δραστηριότητας. Όσο ο έχθρος θριαμβεύει έπιβάλλει παντού τή μεσολάθησή του, χωρίς να εξαίρέσουμε τις επαναστατικές δραστηριότητες. Σε όρισμένες περιστάσεις, τα ριζοσπαστικά άτομα ή ομάδες οδηγούνται άναπότρεπτα στη βίαιη οικειοποίηση ποσών αξίας, μολοντί ο σκοπός τους, ή ίδια η λογική και το είναι τους, κατευθύνονται εναντίον τής αξίας σ' όλες της τις μορφές. Αυτό θα εκπλήξει και θα σκανδαλίσει μόνο όσους δεν χρειάζονται μέσα για τή δράση έπειδή άπλούστατα δεν δρουν ή άκόμα όσους διαθέτουν ένα γραφειοκρατικό μηχανισμό (κρατικοκαπιταλιστικές οργανώσεις), και στην άκρεια περίπτωση όσους διαθέτουν την ύποσθήριξη ενός Κράτους (όπως το Ισπανικό Κομμουνιστό Κόμμα που ύποσθριζεται από τή Ρωσία.).

Παράλληλα με τις τρομοριστικές ενέργειες, στο εργατικό κίνημα τής Βαρκελώνης διαμορφωνόταν ένα άποτελεσματικό δίκτυο σχέσεων, ιδιαίτερα με τις προλεταριακές βιβλιοθήκες και με την ένεργό συμμετοχή στους αυτόνομους εργατικούς αγώνες. Θα έπρεπε να υπενθυμίσουμε ότι μετά τή διπλή ήττα του προλεταριάτου (που συνετρίβη από τις συνδυασμένες έπιθέσεις του φασισμού και του άντιφασισμού), το Ισπανικό εργατικό κίνημα γνώρισε πάλι κάποια άνοδο στις αρχές τής δεκαετίας του 1960· η άνοδος αυτή εκφράστηκε το 1962-5 με την έμφάνιση των «Εργατικών Έπιτροπών», σαν επακόλουθο του κύματος των αυθόρμητων άπεργιών που ξεκίνησαν από τα άνθρακωρυχεία των Άστουριών. Το 1966-8 όλα τα

παραδοσιακά κόμματα και οργανώσεις εισέδυσαν μέσα στις Έργατικές Έπιτροπές (μάλιστα το Κ.Κ. εισέδυσε και στο κρατικό συνδικάτο C.N.S.), κατέκτησαν την ηγεσία τους και τις μετέτρεψαν σε ρεφορμιστικές δομές. Μεταξύ του 1968 και του 1970, ο αντίκτυπος του γαλλικού και του ιταλικού κινήματος, σε συνδυασμό με την Ισπανική κατάσταση, προκάλεσε μέσα στους κόλπους των Έπιτροπών μια σειρά Ιδεολογικών αγώνων, διασπάσεων, και εν γένει εξέλιξεων προς την κατεύθυνση της άκρας αριστεράς. Κατόπιν, το 1970-3, παρατηρείται μια άνοδος των αυτόνομων εργατικών αγώνων που αρνούνται τους γραφειοκρατικούς και ιεραρχικούς ελέγχους (κάψιμο προκηρύξεων, εκδίωξη πολιτικών στελεχών από τις εργατικές συγκεντρώσεις, κλπ.). Αυτό ακριβώς το φαινόμενο προσπαθεί να πλήξει το Κράτος εξομοιώνοντας όλους τους συλληφθέντες και κατηγορούμενους, τους οποίους επιζητεί ταυτόχρονα να εξοντώσει και να δυσφημίσει (ο ένας στόχος διευκολύνει τον άλλο). Άποβλέπει στην καταστροφή μιάς από τις εκδηλώσεις της αυτόνομης δράσης του Ισπανικού προλεταριάτου.

Άντιθέμενες αποφασιστικά σ' όλες τις μορφές ρεφορμισμού και δημοκρατικού αντιφασισμού, αυτές οι ομάδες και κύκλοι έβαλαν σε πρώτο πλάνο το προλεταριακό πρόγραμμα της κατάργησης της μισθωτής εργασίας και της ανταλλαγής. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετέφρασαν και κυκλοφόρησαν μια σειρά γαλλικών αντιεξουσιαστικών κειμένων, όπως τη μελέτη του Jean Barrot για τη ρωσική επανάσταση, τον πρόλογο του βιβλίου «La Bande à Baader», ένα άρθρο της «Négation» και το κείμενο του Βέρνιου για την Ίρλανδία. Άκόμα, έδειχναν ζωηρό ενδιαφέρον για την ανάγνωση του Πάννεκεκ και του Μπορντίγκα, χωρίς να ακολουθούν θεωρητικά ούτε τον έναν ούτε τον άλλο.

Με την πρόοδο αυτών των ενεργειών, όρισμένα στοιχεία που είχαν επιδοθεί σε ληστείες αποφάσισαν να εγκαταλείψουν αυτές τις μεθόδους. Οί ληστείες αποδείχτηκαν βέβαια χρήσιμες κατά τις άπαρχές του κινήματος (χωρίς να μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο), όμως στην επόμενη φάση γινότουσαν άσκοπες και επικίνδυνες. Σήμερα αγνοούμε γιατί και πώς οί σύντροφοι που συνελήφθησαν στις 16 Σεπτεμβρίου όργάνωσαν μια νέα ληστεία: επομένως επιφυλασσόμαστε να μορφώσουμε γνώμη για το θέμα μέχρι να γίνουν γνωστά περισσότερα στοιχεία. Πάντως είναι βέβαιο ότι το Κράτος επιδιώκει με την ευκαιρία αυτή να εκμηδενίσει τους καρπούς του συνόλου των δραστηριοτήτων: 1) παρουσιάζοντας τις πράξεις ένοπλης βίας σαν γκανγκστερισμό αλλά κυρίως 2) εξομοιώνοντας τα ριζοσπαστικώτερα στοιχεία του εργατικού κινήματος που δεν είχαν καμιά συμμετοχή σ' αυτές τις ενέργειες με τους πραγματικούς δράστες τους. Πρέπει να κάνουμε ό,τι μας είναι δυνατόν για να λάμψει ή αλήθεια πάνω σ' αυτά τα δύο σημεία, χωρίς να συγχέουμε το ένα με το άλλο.

Η επαναστατική βία δεν είναι ένα μέσο που αποφασίζεται να χρησιμοποιηθεί επειδή άλλα μέσα αποδείχτηκαν δίχως αποτέλεσμα. Ούτε είναι άμυνα έναντιον μιάς επίθεσης, λές και θάπρεπε πάντοτε να δικαιολογούμε μια βίαιη ενέργεια παρουσιάζοντας τον έαυτό μας σαν «άμυνόμενο». Οί θεωρίες της άμυ ν τ ι κ ή ς βίας παίζουν το παιχνίδι του έχθρου. Επίσης δεν είναι αυτοσκοπός και δεν βρίσκει τη δικαιολόγησή της στον ίδιο της τον έαυτό. Χρησιμοποιείται (σαν βία ύλική, ψυχολογική, κλπ.) για την επίτευξη κάποιου στόχου. Μ' αυτή την έννοια ανήκει σε κάθε κοινωνία, ακόμα και στην αντιεξουσιαστική - κομμουνιστική ή όποια θα έμπειριέχει συγκρούσεις εφόσον κάθε σχέση συνεπάγεται μια σύγκρουση. Ούτε ή άρμονία ούτε ή άναρχία υπάρχουν σε άπόλυτη και στατική κατάσταση ή μια ρυθμίζει την άλλη. Στην αντιεξουσιαστική - κομμουνιστική κοινωνία τα άτομα και οί ομάδες - που θα έχουν στο έξής την ικανότητα να μετασχηματίζουν άδιάκοπα τη ζωή τους - θα έχουν συγκρούσεις και ταυτόχρονα τα μέσα να τις ρυθμίζουν δίχως να βλάπτουν και να άκρωτηριάζουν τους άλλους ή τον έαυτό τους. Το ίδιο το περιεχόμενο της «βίας» παίρνει έτσι μια έννοια τόσο καινούργια, ώστε έδω χρησιμοποιούμε τον όρο μόνο για τεχνικούς λόγους: πρόκειται για τη γλώσσα της σύγχρονης - προϊστορικής κοινωνίας.

Η βία αποτελεί ουσιώδες γνώρισμα της υπάρχουσας κοινωνίας εξαιτίας της αντιφατικής φύσης του κεφαλαίου. Άκόμα και σε περιόδους ευημερίας και ειρήνης το κεφάλαιο καταστρέφει άγαθά κα ανθρώπους, αφήνει άχρησιμοποίητες όρισμέ-

νες παραγωγικές δυνάμεις, δημιουργεί την πείνα. Είναι γνωστό ότι το αυτοκίνητο μετά το 1945 σκότωσε περισσότερους γάλλους απ' όσους ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. 'Η βία είναι επίσης ιδεολογική: έξαναγκασμός να μιλιέται μιὰ όρισμένη γλώσσα, σβήσιμο ενός τοπικού ιστορικού παρελθόντος, έπιβολή μιὰς αυστηρά προσδιορισμένης σεξουαλικής πρακτικής. Το κεφάλαιο πραγματοποιεί άκόμα και την ά ν θ ρ ω π ο κ τ ο ν ί α τ ῶ ν ν ε κ ρ ῶ ν, δηλαδή τής εργασίας του παρελθόντος που συσώρευσαν οι περασμένες γενιές, όταν παραμελεί ή καταστρέφει την υλική ύποδομή που δέν μπορεί είτε δέν θέλει να συντηρήσει. Το κεφάλαιο, από μόνο το γεγονός τής λειτουργίας του, φθείρει, και συνθλίβει τὰ σώματα και τὰ πνεύματα. Το γκλόμπ άποτελεί έξαιρεση. Το «άστυνομικό Κράτος» είναι συστατικό στοιχείο και προϊόν ενός πολύ γενικώτερου φαινομένου.

'Η συλλογική αντίδραση έναντίον του κεφαλαίου περιλαμβάνει τή βία σαν μέσο για την καταστροφή τών καταπιεστικών κοινωνικών σχέσεων. "Η μάλλον κάτι περισσότερο: ή άπομόνωση διαλύεται με μιὰ συλλογική πρακτική που είναι, μεταξύ άλλων, βίαιη στην επανάσταση ή ανθρώπινη κοινότητα επανασυγκροτείται μέσα στη βία. 'Η βία είναι ένα μέσο για την τροποποίηση τών σχέσεων παραγωγής και ή χρησιμοποίησή της προς αυτή την κατεύθυνση είναι έργο συλλογικό. "Ετσι ή βία γίνεται ένας θετικός τρόπος άρνησης τής κοινωνικής όργάνωσης, από τή στιγμή που στρέφεται έναντίον τών ριζών της.

'Ορισμένα άτομα ή ομάδες αναγκάζονται να όργανώσουν τή συλλογική χρήση τής βίας για να επιβάλουν την ίκανοποίηση τών αίτημάτων τους. Στη σημερινή Γαλλία, σπάνια τίθεται τὸ πρόβλημα τής χρησιμοποίησης βίας στις ριζοσπαστικές δραστηριότητες: γίνεται όμως πρόβλημα ζωτικής σημασίας όταν ο άγώνας κατά του Κράτους, τής άριστερας και τών άριστεριστών παίρνει τις διαστάσεις άνοιχτής σύγκρουσης και χρειάζεται να επιβληθείς έμπρακτα για να μπορέσεις να έκφραστείς και να άναπτύξεις όρισμένες δραστηριότητες. Στην 'Ισπανία οι κοινωνικές σχέσεις επιφέρουν μιὰ πολύ πιεστικώτερη άνάγκη προσφυγής στη βία, συμπεριλαμβανομένης τής ένοπλης: έτσι τίθενται πολύ πιό άμεσα όρισμένα «στρατιωτικά» καθήκοντα. "Ομως, και σ' αυτή άκόμα τήν περίπτωση, ή βία είναι έπακόλουθο κοινωνικών άναγκών που δέν μπορούν να ίκανοποιηθούν διαφορετικά, και όχι τής αυτοδύναμης λογικής στρατιωτικών σχηματισμών άποκομμένων από τήν κοινωνική ζωή και άποτελουμένων από άτομα που κατανόησαν τήν άνάγκη προσφυγής στην ένοπλη βία και στη συνέχεια όργανώνονται και στρατολογούν μ' αυτό τόν σκοπό.

Τὸ κίνημα είναι ύποχρεωμένο να καταφύγει στη βία, και στην όργάνωση αυτής τής βίας, για να ανταποκριθεί σε συγκεκριμένες άνάγκες. Βέβαια σ' αυτό τόν τομέα ο ολοκληρωτικός άutoσχεδιασμός οδηγεί στην άποτυχία. 'Αλλά και μιὰ μόνιμη και ειδικευμένη όργανωτική μορφή δέν θα έχει καλύτερα άποτελέσματα. 'Η «προετοιμασία» για τή χρήση τής βίας δέν είναι έργο ομάδων όργανωμένων μ' αυτήν άκριβώς τήν προοπτική: είναι ζήτημα δ ε σ μ ῶ ν και μ έ σ ω ν που ύφίστανται μέσα στο προλεταριάτο και μέσω αυτού. Το προλεταριάτο δέν είναι μονάχα ο «άπόκληρος» και ή άρνηση αυτής τής κοινωνίας: για να άρνηθεί τή συνθήκη του, βάζει σε ένέργεια τὰ μέσα που του προσφέρει ή «προλεταριακή έμπειρία», ή κοινωνική ύπαρξη και λειτουργία του. Βρίσκει στο ίδιο του τὸ είναι τὰ στοιχεία του προγράμματός του, άλλά και μέσα για τήν πραγματοποίησή του. Σε κοινωνικό επίπεδο, ή ένοπλη δράση διενεργείται κυρίως μέσω του δικτύου τών σχέσεων που συνεπάγεται ή ίδια ή ύπαρξη του προλεταριάτου. 'Η «προετοιμασία τής εξέγερσης» είναι κυρίως ζήτημα θεωρίας, συμμετοχής στους κοινωνικούς άγώνες, συμβολής στην πρόοδο όρισμένων ιδεών, δημιουργίας σχέσεων και έπαφών, κλπ. Δέν ύπάρχει καμμιά άνάγκη συγκρότησης ειδικευμένων «στρατιωτικών» ομάδων με έτικέττα και με μιὰ όργάνωση στραμμένη προς τή χρησιμοποίηση τής βίας. Κάθε συγκεκριμένη ένέργεια μπορεί να πραγματοποιείται με τή συνεργασία άτόμων και ομάδων που δέν είναι όργανωτικά συγκροτημένες ούτε ειδικευμένες: και πρέπει να κρίνεται με βάση τὸ περιεχόμενό της και όχι τή λογική ειδικευμένων «στρατιωτικών» ομάδων. 'Η άνάγκη τής έτικέττας σημαίνει μιὰ όργάνωση τής ένοπλης βίας που υιοθετεί σαν κριτήριο τήν ίδια τή βία και όχι δραστηριότητες συνδεδεμένες με πραγματικές άνάγκες. 'Η γκουεβαρική λογική τής «έστίας» του

άνταρτοπολέμου συνίσταται άκριβώς στη δημιουργία ενός στρατιωτικού πόλου άσχετα από κάθε κοινωνικό κίνημα. Όταν μια ομάδα θεωρεί τον έαυτό της πυρήνα του μελλοντικού «έπαναστατικού» στρατού, δρᾶ έξω από το προλεταριάτο και τις περισσότερες φορές έναντιον του έτσι τείνει να μετασχηματιστεί σε μικρο - έξουσία, σ' ένα είδος προπλάσματος Κράτους που θέτει ύποψηφιότητα για την άντικατάσταση του παλιού κρατικού μηχανισμού.

Στην Ίσπανία υπάρχει άμεση σχέση ανάμεσα στην έπαναστατική δράση και τη «στρατιωτική» ύποδομή, γιατί οποιαδήποτε δραστηριότητα συγκρούεται από την πρώτη στιγμή με τη στρατιωτική βία του Κράτους (καταστολή έναντιον των άπεργιών, των συγκεντρώσεων, της κυκλοφορίας κειμένων, κλπ.). Είναι λοιπόν προφανής ή άναγκαιότητα μιας «στρατιωτικής» ύποδομής, δηλαδή μιας όργάνωσης της βίας. Άλλά τίθεται το πρόβλημα: τί είδους ύποδομή; Κατά τη γνώμη μας ή ύποδομή αυτή δέν μπορεί να άνάγεται σε αυτοσκοπό, αλλά πρέπει να είναι το όργανο που επιτρέπει την πραγματοποίηση των υπόλοιπων δραστηριοτήτων, και είναι αυτές άκριβώς που παίζουν άποφασιστικό ρόλο. Όταν λογουχάρη εκδίδεται μια μπροσούρα το πρόβλημα είναι να κυκλοφορήσει, και όχι να διατηρηθεί μια «στρατιωτική» δομή που είναι ίσως άναγκαία για την είσαγωγή της από το έξωτερικό. Η έπαναστατική όργάνωση όργανώνει τα συγκεκριμένα καθήκοντα που άποτελούν τον λόγο ύπαρξής της, και όχι τον ίδιο της τον έαυτό. Δέν επιζητεί να «καπελώσει» τους άγώνες για να τους καταχωρίσει στο ένεργητικό της: αντίθετα, φροντίζει ώστε ή δραστηριότητά της να άνήκει θεωρητικά και υλικά σε όλους και αυτό σε όλοένα αυξανόμενο βαθμό ευνοεί τις πρωτοβουλίες που δέν πηγάζουν από την ίδια και ξεφεύγουν από τον έλεγχο της. Οι πολιτικές όργανώσεις κάνουν άκριβώς το αντίθετο. Άς προστεθεί ότι ο πρώτος τρόπος λειτουργίας άποδεικνύεται πολύ άποτελεσματικώτερος άπέναντι στην καταστολή.

Φυσικά μπορούν να υπάρχουν ομάδες άγώνα, αλλά μόνο σαν μέσα της ταξικής πάλης. Σκοπός είναι ή άποτελεσματικώτερη δυνατή έκφραση των άνατρεπτικών προοπτικών μέσα στους κοινωνικούς άγώνες — που ένδέχεται να απαιτήσει ένοπλη δράση πάντοτε μέσα στα πλαίσιά τους — και όχι ή ύπαρξη καλοοργανωμένων και πανέτοιμων στρατιωτικών ομάδων. Στην τελευταία περίπτωση, οι ομάδες που συγκροτήθηκαν έξω από το προλεταριάτο θα του παραμείνουν έξωτερικές. Η όργάνωση της όργάνωσης από τη μία, και ή όργάνωση των συγκεκριμένων δραστηριοτήτων από την άλλη, συνεπάγονται τελείως διαφορετικές σχέσεις με το κοινωνικό κίνημα και την έργατική τάξη.

Η πρακτική των Ισπανών έπαναστατών δέν απέβλεπε ούτε στον σχηματισμό ενός στρατιωτικού μηχανισμού ούτε στον τρομορισμό έναντιον ατόμων ή κτιρίων που άντιπροσωπεύουν την κατεστημένη τάξη πραγμάτων, αλλά την έκπλήρωση μιας περιορισμένης υλικής λειτουργίας. Όμως κάθε δραστηριότητα άναπαράγει συνθήκες ύπαρξης που τείνουν να τη διαιωνίσουν πέρα από τα όρια της λειτουργίας της. Όσο πιο άνίσχυρο είναι το κοινωνικό κίνημα, τόσο περισσότερο τα μέσα επιβάλλονται σαν σκοποί. Έτσι και ή όργάνωση ένοπλης δραστηριότητας μέσα στην παρανομία τείνει να δημιουργήσει μια δική της αυτοδύναμη λογική: νέες χρηματικές άνάγκες, σκοπιμότητα νέων ληστειών, κλπ. Μόνος τρόπος να ξεφύγει κανείς άπ' αυτή τη δυναμική είναι μια ξεκάθαρη άντίληψη των στόχων του κινήματος. Είναι πολύ σημαντικώτερο να δημιουργηθούν ομάδες έργατών και να κάνουν ληστείες έφόσον το κρίνουν σκόπιμο, παρά να όργανωθεί ένας στρατιωτικός μηχανισμός. Η συγκεντροποίηση είτε άυτονομία των ομάδων δέν άποτελεί άποφασιστικό κριτήριο: σημασία έχει το περιεχόμενο της δραστηριότητάς τους. Έάν όρίζονται σαν μόνιμος και ειδικευμένος μηχανισμός, κάνουν κάθε έπαφή με τους κοινωνικούς άγώνες. Υπάρχει το προλεταριάτο που άγωνίζεται και άτομα που όργανώνονται και ένδέχεται να άποφασίσουν τη διάπραξη μιας ληστείας: όχι μια στρατιωτική όργάνωση από την όποία άπορρέουν τα υπόλοιπα σαν λογικά έπακόλουθα. Όποτε χρειάζεται, το κοινωνικό κίνημα καταφεύγει στη βία. Και τότε όσοι δέν την χρησιμοποιούν, την έξηγούν και τη δικαιολογούν θεωρητικά.

Ό κίνδυνος θα ήταν να άναδημιουργήσουμε, με το πρόσχημα πρακτικών άναγκαιοτήτων, ένα νέο τύπο έπαγγελματία έπαναστάτη, που

θά διακρίνονταν από τὸ προλεταριάτο ὄχι εἰσάγοντας σ' αὐτὸ τὴ συνείδηση, ἀλλὰ ἐκπληρώνοντας ἕνα καθῆκον πού τὸ προλεταριάτο, «ἀφημένο στὶς δικές του δυνάμεις», θά ἦταν ἀνίκανο νὰ ἐκπληρώσει. Ἔτσι θά ἀνασυγκροτούσαμε τὸν «λενινισμό», ὑποκαθιστώντας στὴ βίαιη δρᾶση τοῦ προλεταριάτου (στὸ ὁποῖο ἀνῆκουμε) τὴ δραστηριότητα ὁμάδων (συγκεντροποιημένων εἴτε αὐτόνομων) πού ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικούς τῆς βίας. Ἡ ἱστορία τοῦ κινήματος δείχνει ὅτι οἱ ὁμάδες ἀγῶνα πού ὀργανώνονται ἔξω ἀπὸ τὸ προλεταριάτο καταλήγουν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ὁποιοσδήποτε καλές προθέσεις, νὰ αὐτονομηθοῦν ἀπὸ τὴν ταξικὴ πάλη, στρατολογώντας ἄλλωστε ἀνθρώπους πολὺ διαφορετικούς ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες προλετάρους καὶ δρώντας γιὰ δικό τους λογαριασμό: γιὰ τὸ χρῆμα, γιὰ τὴν αὐτοπροβολὴ ἢ ἀπλῶς γιὰ τὴν ἐπιβίωσή τους. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τοὺς μπολσεβίκους. Ἡ κατανόηση τοῦ φαινομένου ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς ριζικῆς κριτικῆς τοῦ λενινισμού.

Ἡ ἐξέγερση καταστρέφει ἀνθρώπους καὶ ἀγαθὰ, ἀλλὰ μὲ σκοπὸ νὰ καταστρέψει μιὰ κοινωνικὴ σχέση καὶ στὸ μέτρο πού τὸ ἐπιτυγχάνει. Βία καὶ καταστροφὴ δὲν εἶναι ταυτόσημα. Ἡ βία εἶναι κατὰ κύριο λόγο ἀπόκτηση τῆς κατοχῆς ἐπὶ ἐνὸς πράγματος μὲ δυναμικὰ μέσα. Ἡ ἐπαναστατικὴ βία εἶναι συλλογικὴ οἰκειοποίηση. Ἐνῶ τὸ κεφάλαιο πρέπει νὰ καταστρέψει γιὰ νὰ θριαμβεύσει, τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα σημαίνει ἀντίθετα τὴν κυριαρχία τῶν ἀτόμων πάνω στὴ ζωὴ τους. Τόσο οἱ «θετικιστικὲς» ἢ «ὀρθολογιστικὲς» ὅσο καὶ οἱ «ἀνθρωπιστικὲς» ἀντιλήψεις παρακάμπτουν τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα.

Οἱ κρατικοκαπιταλιστὲς ἐπιμένουν πάνω στὴν «κατάκτηση τῆς ἐξουσίας», ἐνῶ τὸ ζήτημα εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς δυνατότητας νὰ δράσουμε, νὰ μεταμορφώσουμε τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Δὲν χρειαζόμαστε δομὲς δυνάμεις, ἀλλὰ τὴ δύναμη νὰ ἀλλάξουμε τὶς δομὲς. Ἐπίσης, μιλάνε γιὰ ἐξοπλισμὸ τοῦ προλεταριάτου καὶ ἔνοπλο ἀγῶνα χωρὶς νὰ τὰ συνδέουν μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ κινήματος. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος παίζει τὸ παιχνίδι τοῦ κεφαλαίου ὅταν δὲν στρέφεται ἐναντίον του. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ἐργατῶν καὶ ἡ ἔνοπλη πάλη τους, ἀλλὰ ἡ χρησιμοποίηση τῶν ὄπλων τους ἐναντίον τῶν ἐμπορευματικῶν σχέσεων καὶ τοῦ Κράτους. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος δὲν εἶναι τὸ ἀπόλυτο καλὸ ἀπέναντι στὸ ἀπόλυτο κακὸ τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ πολέμου. Ἐνας ἐμφύλιος πόλεμος μπορεῖ νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὰ καπιταλιστικὸς καὶ μάλιστα νὰ θέτει ἀντιμέτωπες δύο μορφὲς ἀστικοῦ Κράτους. Κριτήριο γιὰ τὴν ἐκτίμησή του πρέπει νὰ εἶναι οἱ σχέσεις παραγωγῆς καὶ ὁ στρατός: ὅσο θριαμβεύουν οἱ ἐμπορευματικὲς σχέσεις καὶ ἡ στρατιωτικὴ βία πού τὶς ὑπερασπίζει, δὲν ὑπάρχει κίνημα πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς. Πάντοτε πρέπει νὰ θέτουμε τὸ ἐρώτημα τί κἀν εἶ ἡ βία, τί κάνουν οἱ ἐργάτες ἔστω κι ἂν εἶναι ὀργανωμένοι σὲ πολιτοφυλακὲς: ἐὰν αὐτὲς ὑποστηρίζουν μιὰ ἐξουσία πού διατηρεῖ τὸ κεφάλαιο, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐξελιγμένη μορφή ἐνσωμάτωσης τῶν ἐργατῶν στὸ κεφάλαιο, διαφορετικὲς ἀλλὰ ἐξίσου ἀντιπρολεταριακὲς. Μόλις οἱ ἐργατικὲς πολιτοφυλακὲς, πού σχηματίστηκαν ἐναντία στὸ πραξικόπημα τοῦ φράνκο, ἀποδέχτηκαν νὰ ἐνσωματωθοῦν στὸ δημοκρατικὸ Κράτος, συνθηκολόγησαν καὶ προετοίμασαν τὴ διπλῆ ἦττα: ἀπέναντι στὴ Δημοκρατία (συντριβὴ τοῦ προλεταριάτου τῆς Βαρκελώνης τὸ Μάη τοῦ 1937) καὶ ἀπέναντι στοὺς ἐθνικιστὲς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση τὸ προλεταριακὸ κίνημα ἦταν καὶ πάλι ζήτημα περιεχομένου καὶ μόνο στὴ συνέχεια ζήτημα μορφῆς.

Σὲ μὴ ἐπαναστατικὲς περιόδους, οἱ ριζοσπαστικὲς ὁμάδες μπορεῖ νὰ ἔχουν σὰν καθῆκον — μεταξὺ ἄλλων καὶ ὅποτε χρειάζεται — μιὰ ὀργανωμένη βίαιη δρᾶση. Ὅμως δὲν μποροῦν νὰ δροῦν σὰν ἔνοπλη φράξια ἢ στρατιωτικὸ τμήμα τοῦ προλεταριάτου. Ἀπλούστατα οἱ ἐπαναστάτες αὐτοὶ παραμένουν προλετάριοι σὰν τοὺς ἄλλους, πού ὀδηγοῦνται πρὸς στιγμὴν νὰ εἰσέλθουν σὲ μιὰ φάση ἔνοπλου ἀγῶνα πού συνεπάγεται ἕνα βαθμὸ παρανομίας. Ὁ κίνδυνος εἶναι νὰ θεωρήσουν τὸν ἑαυτό τους σὰν μιὰ ξέχωρη καὶ αὐτοδύναμη ὁμάδα, προορισμένη νὰ χρησιμοποιεῖ τὴ βία ἐπ' ἀόριστον. Ἐὰν ὀρισθοῦν καὶ συμπεριφέρονται σὰν εἰδικοὶ τῆς βίας, θά ἀποκτήσουν ἕνα μονοπώλιο καὶ θά ἀποκοποῦν ἀπὸ τὶς πραγματικὲς κοι-

νωνικές ανάγκες που διέπουν τὸ ἀνατρεπτικὸ κίνημα. Μάλιστα θὰ τείνουν νὰ μὴν ἐκφράζουν οὔτε τίς δικές τους ἀνάγκες. Σὲ σχέση μὲ τὸ ὑπόλοιπο προλεταριάτο, θὰ μετατραποῦν σὲ μιὰ νέα ἐξουσία που ἀποβλέπει στὴν ἀναγνώρισή της, σὺν μηχανισμόδ ἀρχικὰ στρατιωτικὸς καὶ κατόπιν πολιτικός.

Ὁ ὅρος «τρομορισμὸς» μπορεῖ νὰ βοηθεῖ πλατεῖα σὺν χρησιμοποίησιν τῆς τρομοκρατίας: μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια τὸ κεφάλαιο εἶναι ἀπὸ τὴ φύσιν του τρομοριστικό. Μὲ τὴ στενὴ ἔννοια, σὺν ἰδιόμορφῃ πρακτικῇ ἢ καμμὶα φορὰ στρατηγικῇ, εἶναι ἐφαρμογὴ τῆς βίας στὰ νευραλγικὰ σημεῖα τῆς κοινωνίας. Ὅταν δὲν ἀποτελεῖ συστατικὸ στοιχεῖο ἐνὸς κοινωνικοῦ κινήματος, ὁδηγεῖ σὲ μιὰ βία ἀποκομμένη ἀπὸ τίς κοινωνικὲς σχέσεις. Στὶς χώρες ὅπου λυμαίνεται μιὰ θηριώδης καταστολὴ καὶ ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἐξατομικευμένη, ὑπάρχει μιὰ δυναμικὴ τοῦ τρομορισμοῦ τῶν πόλεων που σὺντομα ἐμφανίζεται σὺν σύγκρουσιν δύο μηχανισμῶν φυσικὰ ἢ νίκῃ στέφει τὸ Κράτος. Παρόμοια ὅπως οἱ ἐργάτες συχνὰ θεωροῦν τοὺς πολιτικούς ἀγῶνες σὺν ἓνα κόσμῳ που βρίσκεται ὑπεράνω αὐτῶν, ἔτσι παρακολουθοῦν καὶ τὴ σύγκρουσιν τρομοριστῶν καὶ Κράτους μετρώντας τὰ πλήγματα. Στὴν καλύτερη περίπτωσιν αισθάνονται ἠθικὴ ἀλληλεγγύη. Μάλιστα μποροῦμε νὰ ἀναρωτηθοῦμε ἐὰν αὐτὴ ἡ σύγκρουσιν δὲν βοηθεῖ νὰ διατρεπτεῖται τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα σὲ δεῦτερο πλάνο.

Τὸ μέσο ἐνδέχεται νὰ μετατραπεῖ σὲ σκοπὸ: νὰ μιὰ ἀλήθεια που δὲν ἰσχύει μόνο γιὰ τὴ βία. Ἡ θεωρία, λογουχάρη, ἓνα μέσο γιὰ νὰ κατανοοῦμε καὶ νὰ δροῦμε ἀποτελεσματικώτερα, μπορεῖ νὰ μετατραπεῖ σὲ ὑποκατάστατο τῆς δράσης. Τὰ ἀποτελέσματα ἐνὸς τέτοιου φαινομένου εἶναι πάντως πολὺ σοβαρὰ στὴν περίπτωση τῆς βίας. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παίξει μὲ τὸν «ἐνοπλο ἀγῶνα». Ὑπάρχουν ἐνέργειες που, χωρὶς νὰ τίθεται ζήτημα νὰ τίς («καταδικάσουμε») (αὐτὸ εἶναι ὑπόθεσιν δικαστῶν), δὲν μποροῦμε νὰ τίς ὑποστηρίξουμε οὔτε κὰν νὰ τίς ἀντιμετωπίσουμε σὺν θετικὸ γεγονός. Τὸ κεφάλαιο ἐπιθυμεῖ τὴν αὐτοκαταστροφὴ ἢ τῶν ριζοσπαστικῶν μειονοτήτων. Ὅδηγεῖ ὀρισμένους ἐπαναστάτες στὴ συναίσθησιν ὅτι δὲν μποροῦν πιά νὰ τὸ ἀνεχθοῦν: ἓνας τρόπος ἐξουδετέρωσής τους εἶναι νὰ τοὺς ἐξωθήσει νὰ πάρουν τὰ ὅπλα ἐναντίον του. Ἐδῶ δὲν ἀναφερόμαστε στὶς «προβοκάτσιες», ἀλλὰ σὲ κοινωνικὲς πιέσεις. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὀρισμένοι σὺντροφοὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ δράσουν ἔτσι, καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλο. Γιατὶ μιὰ λειτουργία ἐνὸς κοινωνικοῦ κινήματος, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν ομάδων, εἶναι νὰ ὀργανώνουν τὴν ἀντίστασιν ἐναντίον αὐτῶν τῶν πιέσεων. Βέβαια ἡ θεωρία δὲν ρυθμίζει τὰ πάντα. Ἡ κατανόησιν ἐνὸς πράγματος δὲν συνεπάγεται ἀναγκαστικὰ τὴν ἀνάλογη πρακτικὴ. Πάντως ἡ θεωρία ἀποτελεῖ μέρος τῆς πρακτικῆς, καὶ αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀγνοήσουμε. Ὅσοι ἐπιδοκιμάζουν ἢ ἀρνούνται νὰ κριτικάρουν τὴν ὅποιαδήποτε βίαιη ἐνέργεια, πέφτουν στὴν παγίδα τοῦ κεφαλαίου.

Ὑπάρχουν δύο αὐταπάτες. Πιστεύεται ὅτι ἡ βία, ἐπειδὴ ἔχει πιὸ ἄμεση σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα, τὴν τροποποιεῖ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι λογουχάρη τὰ κείμενα. Ὅμως ἡ βία, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ κείμενα, μπορεῖ νὰ λειτουργήσει σὺν ὑποκατάστατο μιᾶς ἄλλης πρακτικῆς. Ἡ ἐπαναστατικὴ ἐνέργεια ἔχει σὺν κριτήριον μιὰ πραγματικὴ τάσιν πρὸς τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ὑπάρχοντος. Ὁ Μπάαντερ ἐπιζητοῦσε ἀρχικὰ νὰ ἀφυπνίσει τὸ γερμανικὸ προλεταριάτο, βρέθηκε ὅμως ἀπομονωμένος, ὄχι ἀριθμητικὰ ἀλλὰ κοινωνικά. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἄλλη αὐταπάτη, σχετικὰ μὲ τὴ βία τῶν («μαζῶν»). Τὸ κριτήριον δὲν εἶναι ποτὲ ἀριθμητικό. Μιὰ ὀλιγάριθμη μειονότητα μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσει θετικὲς βίαιες ἐνέργειες, ἐφόσον ἐντάσσεται σ' ἓνα κοινωνικὸ κίνημα (πράγμα που ἄλλωστε ἰσχύει καὶ γιὰ τίς μὴ βίαιες ἐνέργειες). Ἡ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσιν δὲν χρειάζεται νὰ βρεῖ καταφύγιον στοὺς κόλπους τῶν μαζῶν οὔτε ἐπιζητεῖ νὰ τίς συγκλονίσει μὲ παραδειγματικὲς ἐνέργειες. Ὅποσδήποτε οἱ ομάδες που ἀντιπαρθέτουν στὴ «μειοψηφικὴ βία» τὴ «βία τῶν μαζῶν», μὲ τὸν ὅρον «μάζες» ἐννοοῦν τοὺς μηχανισμοὺς που τίς ὀργανώνουν, τὰ μεγάλα κόμματα καὶ συνδικάτα.

Ὅσο ἀντιφατικώτερη γίνεται ἡ κοινωνία, τόσο περισσότερο κατατεμαχίζει καὶ ἐξατομικεῖ τοὺς ἀνθρώπους, τόσο περισσότερο ἐντείνει τὴν ἀνάγκη τῆς κοινότητας. Ἡ βία εἶναι ἐπαναστατικὴ καὶ συμβάλλει στὸν σχηματισμὸ τῆς ἀνθρώπινης κοινότητος μόνο ὅταν ἐπιτίθεται κατὰ τῶν θεμελιῶν τῆς ὑπάρχουσας κοι-

ωνίας. Όταν άπλώς διατηρεί αϋταπάτες ψευτο-κοινότητας, είναι άντεπαναστατική και όδηγει είτε στην καταστροφή τών ανατρεπτικών ομάδων είτε στη μετατροπή τους σε πρόσθετες έξουσιαστικές δομές.

Οι παρατηρήσεις αυτές δέν είναι παρά μιá σύντομη συμβολή στη συζήτηση του προβλήματος και συγκεντρώθηκαν διαστικά με σκοπό να βοηθήσουμε τους ίσπανούς συντρόφους. Οί φυλακισμένοι χρειάζονται, από τη μιá μεριά, να λάμψει ή αλήθεια για τόν έπαναστατικό χαρακτήρα τών ένεργειών τους και επίσης να άσχοληθεί ό τύπος με την περίπτωση τους για να έξασκηθεί πίεση στο δικαστήριο· από την άλλη, τó έπαναστατικό κίνημα πρέπει να αναλάβει την υπεράσπιση και διευκρίνιση τών ένεργειών τους. 'Η «έπαναστατική» βοήθεια δέν μπορεί παρά να προέρχεται από τά ίδια τά ανατρεπτικά στοιχεία. Μάλιστα τó δεύτερο καθήκον μας είναι προϋπόθεση του πρώτου, γιατί δέν είναι δυνατόν να περιμένουμε από την άριστερά και την άκρα άριστερά να βοηθήσουν ουσιαστικά ανθρώπους που τις καταπολεμοϋν.

'Η άλληλεγγϋή δέν έχει νόημα έξω από μιá πρακτική: γι' αυτό και οί συνήθεις καμπάνιες «έναντιόν τής καταστολής» είναι κατά κανόνα αϋτοδιαφημιστικές ένεργειες τών όργανώσεων. Τό άτομο μόνο τη συμπάθειά του μπορεί να προσφέρει και οί όργανώσεις οί ειδικευμένες στην άλληλεγγϋή συγκεντρώνουν τέτοια άτομα χωρίς να κάνουν τίποτα. 'Η άλληλεγγϋή άρκείται να όργανώνει την άλληλεγγϋή. Μάλιστα είναι εϋθέως άντιδραστική όταν καταγγέλλει «σκάνδαλα», τη στιγμή που τó δθθεν σκανδαλώδες γεγονός είναι όπλό άποτέλεσμα ένός αίτιου που τοποθετείται έπιμελώς έξω από τó θεληνεκές τής κριτικής. Καταλήγουν στην καταγγελία ή τη διαρρύθμιση τών όφθαλμοφανέστερων όψων τής κοινωνικής καταστολής, ένω ταυτόχρονα διασώζουν ή άκόμα έκουγχορνίζουν τó όλο.

Κυριολεκτικά μιλώντας, τó έπαναστατικό κίνημα δέν όργανώνει καμμιá ιδιαίτερη ύποστήριξη. Τά μέλη του — άτομα και ομάδες — άλληλοϋποστηρίζονται τελείως φυσιολογικά μέσα στη δραστηριότητά τους και δίνουν ό ένας στον άλλο την άπαραίτητη βοήθεια. Τό πρόβλημα τής «ύποστήριξης» τίθεται μόνο για τούς έξω. Τό ανατρεπτικό κίνημα ύποστηρίζει όσους έχουν άνάγκη βοήθειας με την έμβάθυνση τής δράσης του, τόσο στον τομέα τών σχέσεων και έπαφών όσο και στον τομέα τής θεωρίας.

'Εννοείται πώς όταν άγωνιζόμαστε για να έχουν οί κατηγορούμενοι μιá «πολιτική» δίκη δέν διεκδικούμε κανένα προνόμιο για τούς «πολιτικούς» σε σχέση με τούς «ποινικούς». Μπορεί βέβαια να βλέπουμε στον γκανγκστερισμό την άκραία τάση του κεφαλαίου να ζεί με καθαρή άπάτη και να δημιουργεί έπιχείρηση χωρίς κεφάλαια, και στη συνέχεια να δείχνουμε όπι οί κατηγορούμενοι τής Βαρκελώνης δέν είναι γκάνγκστερς. Όμως αυτό άπέχει πολύ από τη δεκδίκηση μιás όποιασδήποτε φυσικής άνωτερότητας τών «πολιτικών» άπέναντι στους «ποινικούς». Δες και κάθε άτομο που ζέρει να άναμασάει δυό τσιτάτα του Μάρξ έχει ένα πλεονέκτημα άπέναντι στους άλλους!!! Οί «πολιτικοί» δέν είναι άνώτεροι από τούς άλλους. Δέν άπαιτούμε να τούς άναγνωριστεί αϋτή ή ιδιότητα έν όνόματι κάποιας άρχής, αλλά σαν μέσο τακτικής για τόν περιορισμό τών ποινών τους.

ΓΚΑΝΚΣΤΕΡΣ ἢ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Τρεῖς ἰσπανοὶ ἐπαναστάτες ἀπειλοῦνται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ ἄλλοι μὲ μεγάλες ποινὲς φυλάκισης. Τὸ ἰσπανικὸ κράτος φάσκει νὰ βρεῖ τρόπο γιὰ νὰ τοὺς παρουσιάσει σὰν γκάνκστερς, μὲ τὸ πρόσχημα πὺς δύο ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν συλληφθεῖ ἕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίθεση ἐναντίον μιᾶς τράπεζας.

Στὸ Παρίσι δημοσιουργήθηκε μιὰ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ προσφέρει σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγωνιστὲς τὴν ἑλική, δικαστικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια, πὺς ἔχουν ἀνάγκη(*). Τὸ πρῶτο της ἔργο, τὸ πῶς κατελεῖγον, εἶναι Ἡ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο συνένωσε σὲ μιὰ μισροσούρα αὐτὰ τὰ ντοκουμέντα πὺς εἶχε στὴ διάθεσή της. Τὸ πρῶτο περιγράφει τὸ παρελθὸν τῶν κατηγορουμένων καὶ τοὺς λόγους τῶν ἐνεργειῶν τοῦ καθενὸς καὶ ἔχει γραφεῖ ἀπὸ ἰσπανοὺς συντρόφους τῶν φυλακισμένων. Δημοσιεύοντας αὐτὸ τὸ κείμενο ἡ ἐπιτροπὴ δὲν παίρνει θέση ἕτερη ἢ κατὰ τῶν ἀπόψεων πὺς ἀναπτύσσει. Οἱ κατηγορούμενοι ἄλλωστε, δὲν ζητᾶνε νὰ ἐποστηριχθοῦν πάνω στὴ βάση τῶν δικῶν τους θέσεων. Ζητᾶνε μόνον νὰ εἰπωθεῖ ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ γιὰ τὶς ἐνέργειές τους. Διεκδικοῦν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ θεωροῦνται σὰν γκάνκστερς, πολὺ δὲ περισσότερο σὰν «ἀντιφασίστες» ἢ «ἀντιφρανκιστές». Δὲν ἀπαιτοῦν ἀπὸ κανένα νὰ συμφωνήσει μαζί τους, ἀλλὰ μονάχα νὰ διακηρύξει ἀπερίφραστα τί εἶναι οἱ ἴδιοι στὴν πραγματικότητά.

6 Ὀκτωβρίου 1975

Τις τελευταῖες μέρες τοῦ Σεπτέμβρη τοῦ 1973, πολλοὶ σύντροφοι ἔπασαν στὰ χέρια τῆς ἰσπανικῆς ἀστυνομίας. Στὶς 16, μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐνοπλὴ ληστεία στὴ Bellver de Cerdanya ὁ Χοσὲ Λούις Πόνς Λόμπρετ, 17 χρονῶν μαθητὴς καὶ ὁ "Οριολ Σόλε Σαγκράνας, 25 χρονῶν, τυπογράφος, συλλαμβάνονται μετὰ ἀπὸ ἀνταλλαγὴ πυροβολισμῶν μὲ τὴν Garde Civile, τὴ στιγμὴ πὺς διαβαίνουν τὰ γαλλικὰ σύνορα. Ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία ἄλλωστε συνεργάστηκε γιὰ τὴν ἀνεύρεσή τους, βοηθώντας μὲ μπλόκα, μὲ ἐλικόπτερα κλπ. Ἡ ἰσπανικὴ ἀστυνομία πέτυχε στὴ συνέχεια νὰ ἀνακαλύψει τὴν Μαρία Ἀνγκούστια Ματέος Φερνάντεζ, 17 χρονῶν, μαθήτρια γυμνασίου, πὺς εἶχε καταφύγει στὸν πεθερὸ της, στὴν οἰκογένεια τοῦ Πόνς Λόμπρετ, στὴ Βαρκελώνη. Ἡ ἀστυνομία χρησιμοποίησε ὅλες τὶς συνηθισμένες προμοκρατικὰς μεθόδους της, ἀπειλώντας μὲ τὰ ὄπλα ὀλόκληρὴ τὴν οἰκογένεια. Μετὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρεύνησαν τὰ σπιτὰ ἄλλων ἐπαναστατῶν.

"Ἐτσι συνελήφθη ὁ Σαντιάγο Σόλερ Ἀμίγκο, 33 χρονῶν, πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς κοινωνιολογίας καὶ δημοσιογράφος, πὺς ἔπασχε ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια, γνωστὸς γιὰ τὶς ἐπαναστατικὰς του δραστηριότητες καὶ τῆς πολυάριθμης σχέσεως του μὲ τὸ ἐργασικὸ κίνημα τῆς Βαρκελώνης. Εἶναι πιθανόν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἄσκησε πίεση πάνω του καὶ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὑπέφερε τότε ἀπὸ ἐπιληψία, γιὰ νὰ στήσει παγίδα σ' ἓνα ραντεβου προορισμένο γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ μοιράσματος παράνομων φυλλαδίων. Ἡ πηγὴ τῶν πληροφοριῶν μπορεῖ ὁμως νὰ συγκαλύπτεται σκόπιμα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

Πράγματι, ἡ ἀστυνομία συνηθίζει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις νὰ ἀποκρύπτει ἢ νὰ διαστρεβλώνει πὺς πηγὰς τῶν πληροφοριῶν της, γιὰ νὰ ὑποκινεῖ μιὰν ἀμοιβαίαν δυσπιστία ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πὺς ἔχει συλλάβει, σ' αὐτοὺς πὺς εἶναι ἀκόμα ἐλεύθεροι, καὶ ἀκόμα ἀνάμεσα στοὺς μὲν καὶ στοὺς δέ. Ἡ πλήρης ἀλήθεια γι' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες θὰ ἀποκαλυφθεῖ ἀργότερα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὀδήγησαν πὺς ἴδιο τὸν Ἀμίγκο σ' αὐτὸ τὸ ραντεβου καὶ συλλάβανε τὸν Ζαβιὲ Γραρρίγκα Παῖτοϋβι, 24 χρονῶν, διορθωτὴ, καὶ τὸν Σαλθαντόρ Πούιγκ Ἀντιχ, 25 χρονῶν, φοιτητὴ. Ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύσει, ὁ Ἀντιχ ἀπειλήθηκε ἀπὸ πολλοὺς ὀπλισμένους ἀστυνομικοὺς καὶ ὑποχρῶθηκε νὰ χρησιμοποίησει τὸ ὄπλο του, τραυματίζοντας ἔτσι θανάσιμα τὸν Don Francisco Jetus Anguas Barragan, μέλος τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας τῆς «Πολιτικο-Κοινωνικῆς Ταξιαρχίας».

* "Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ αὐτὴ τὴν ἐπιτροπὴ ἄς γράφει στὴν ἀκόλουθη διεύθυνση: P. Vidal — Naquet 11, rue du Cherche — Midi, 7500b. Paris. — Γιὰ οἰκονομικὴ βοήθεια: c. c. p. 3856, Paris.

Χρησιμοποιώντας τις ίδιες τρομοκρατικές μεθόδους, η αστυνομία συλλαμβάνει τον Έμιλιο Παρίνας, 30 χρονών, καθηγητή του Πανεπιστημίου της Βαρκελώνης, την Μαρία Λουίζα Πιγκουίλλεμ, 14 χρονών, υπάλληλο, καθώς και τον Manuel Antonio Canestro Amaya. "Όπως πάντοτε σχέζει καθ' ολοκληρίαν ή άλληλεγγύη ανάμεσα στα κράτη στο επίπεδο της καταστολής: η ισπανική αστυνομία έκανε έκκληση στην Ύπερπόλ και ζήτησε τη συνεργασία της για τη σύλληψη όρισμένων αγωνιστών, οι οποίοι υπολογίζεται ότι εγκατέλειψαν την Ισπανία μετά από αυτά τα γεγονότα. Κατά κύριο λόγο ανέμιξε όλους αυτούς τους επαναστάτες σε ληστείες και άλλες ένοπλες ενέργειες, παρουσιάζοντάς τους σαν «μία επικίνδυνη συμμορία γκάγκστερς». Τρεις από αυτούς τους συντρόφους απειλούνται με την ποινή του θανάτου: ο Πούιγκ Αντιχ, ο Πόνς Λόμπετ και ο Σόλε Σαγκράνυας. Οι άλλοι κινδυνεύουν με ποινές φυλάκισης μέχρι 30 χρόνια. Μπορούν να δικάστούν μυστικά και η απόφαση να εκτελεστεί μέσα σε 24 ώρες.

Οι μέθοδοι αυτών των επαναστατών ήταν μία απάντηση αναπόφευκτη, άμεση και αναγκαία, στις μεθόδους του φασιστικού κράτους. Είναι απαράδεκτο ένα κράτος δολοφόνων, που πυροβολεί άοπλους εργάτες, να τους δικάζει σαν γκάγκστερς. Το ισπανικό κράτος, που διατηρεί εξαιρετικές σχέσεις με τις δυτικές δημοκρατίες καθώς και με τις λαϊκές, θα προσπαθήσει να παρουσιάσει αυτούς τους συντρόφους σαν άοπλους γκάγκστερς και να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία για να ένοχοποιήσει όρισμένους προλεταίους που δεν είχαν καμιά συμμετοχή σε αυτές τις ληστείες. Στην πραγματικότητα πρόκειται για τους επαναστάτες:

Oriol Sole Sugranyes: Άρχισε τις επαναστατικές του δραστηριότητες στη Βαρκελώνη το 1964 στο πλευρό των Καταλανών αυτονομιστών και πέρασε από αρκετές οργανώσεις. Συνελήφθη στη Βαρκελώνη το 1967, κατηγορούμενος για «σύσταση συμμορίας» (ή ισπανική δικαστική αντίληψη είναι πολύ ελαστική αφού επιτρέπει να καταδικάζεται κανείς απλώς επειδή γνωρίζει επαναστάτες) και «παράνομη προπαγάνδα». Συνελήφθη στο Γερονέ τον Οκτώβριο του 1968, για τους ίδιους λόγους, και καταδικάστηκε σε 2 χρόνια φυλάκιση. Όταν βγήκε από τη φυλακή αναγκάστηκε να ζητήσει πολιτικό άσυλο στη Γαλλία για να αποφύγει μία άλλη δίκη, η οποία θα του στοίχιζε κι άλλα χρόνια φυλακής. Στη Γαλλία συνέχισε τη δραστηριότητά του και συνδέθηκε με εργατικές οργανώσεις αντίεξουσιαστικού χαρακτήρα. Προσπαθώντας να περάσει τα ισπανικά σύνορα με αντίτυπα ενός «ΛΕΞΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ», στη σύνταξη του οποίου είχε συνεργασθεί, συλλαμβάνεται από τη γαλλική αστυνομία μαζί με δυο συντρόφους και καταδικάζεται ένα χρόνο φυλακή. Αποδρά από τη φυλακή του Περπινιάν, ξανασυλλαμβάνεται στα σύνορα και καταδικάζεται σε 6 μήνες επιπλέον. Συλλαμβάνεται και πάλι για την υπόθεση της φάρμας του Μπεσιέρ (όπου άνεκαλύφθη το Σεπτέμβριο του 1972 τυπογραφικό υλικό και απόθεμα προκηρύξεων και όπλων) και καταδικάζεται σε ένα χρόνο φυλάκιση.

Jose Luis Pons Llobet: νεαρός αγωνιστής που συνδέονταν με μαοϊκές οργανώσεις μέχρι το 1972.

Salvador Puig Antich: "Άρχισε τη δραστηριότητά του στη Βαρκελώνη το 1967. Ήδη καταζητούμενος για πολιτικές αιτίες πριν από αυτή την ήμεραμηνία, συνελήφθη για παράνομες ενέργειες μέσα σε μία συνοικιακή Έργατική Έπιτροπή.

Santiago Soler Amigo: "Άρχισε τη δραστηριότητά του κατά το 1962. Δρά μέσα στο καταλανικό εργατικό μέτωπο το 1967, μετά στο Μέτωπο Λαϊκής Απελευθέρωσης, στην Accion Comunista και στις Έργατικές Έπιτροπές, γνωρίζει καλά την ιταλική και γερμανική κομμουνιστική άριστερά καθώς και την INTERNATIONALE SITUATIONNISTE ακολουθεί με την εξέλιξη του όλες τις διασπάσεις έναντιον του Κομμουνιστικού Κόμματος, κατόπιν, έναντιον του λενισμού και τέλος έναντιον των κρατικοκαπιταλιστικών μικροοργανώσεων.

Javier Garriga Paituvi: "Άρχισε τις επαναστατικές δραστηριότητές του το 1965. Ενδιαφέρθηκε κι αυτός για τα πιο ριζοσπαστικά ρεύματα κατά την αναχώρησή του από ένα συνέδριο της Lotta Continua στην Ίταλία το 1969, όπου είχε παρευρεθεί μαζί με δυο Ισπανούς εργάτες, ανακρίνεται από την Ιταλική αστυνομία μετά από αυτό το περιστατικό, το διαβατήριό του δεν ανανεώθηκε.

Emilio Pardinás Viladrich: Κατ' αρχάς συνεργάστηκε με τους καταλανούς αυτονομιστές, πήγε στη Γαλλία όπου έμεινε επί 3 μήνες στη φυλακή για τη δραστηριότητά που με μία ομάδα μαοϊκών Ξαναγύρισε στην Ίσπανία και συνέχισε τη δράση του.

Μετά το 1969, αφού παρουσιάστηκε ένα κύμα αυθόρμητων άπεργιών και έκδηλώσεων λανθάνουσας εξέγερσης, οι επαναστάτες αυτοί — όπως και πολλοί άλλοι — εμφανίζονται συν-

δεδεμένοι με τους μεγάλους προλεταριακούς αγώνες, οι οποίοι έβγαλαν τη μάσκα των δημοκρατών ρεφορμιστών και των μικροοργανώσεων που επίζητούσαν να ενσωματώσουν τους αγώνες στα κομματικά τους προγράμματα. "Έτσι βλέπουμε να σχηματίζονται αυτόνομες ομάδες στο περιθώριο του σταλινισμού, του μαοϊσμού, του τροτσκισμού, του επίσημου «αναρχισμού», και έναντιόν τους. Τα κοινοβουλευτικά κόμματα και τα ρεφορμιστικά συνδικάτα δεν αντιμετωπίζονται πια σαν όργανα (έστω και «έκφυλισμένα») της κοινωνικής επανάστασης, αλλά σαν όργανα της άντεπανάστασης. Αυτές οι ομάδες, συγκροτημένες και μη, αρνούνται να περιοριστούν σε αντιφασιστικούς στόχους, παίρνουν θέση υπέρ των βέλγων μεταλλωρύχων του Λιμβούργου, που επίτιθενται βίαια κατά των συνδικάτων (1969), υπέρ των πολωνών εργατών που καταστρέφουν την έδρα του Κόμματος (1970), υπέρ των έξεγέρσεων που συγκρούονται με τα όργανα του Κεφαλαίου μέσα στους κόλπους της εργατικής τάξης και υπέρ των άμεσων φαινομένων επανεμφάνισης του προλεταριάτου: τάση φυγής από την εργασία, σαμποτάζ. Στο θεωρητικό επίπεδο συνδέονται με τη ριζοσπαστική φράξια του εργατικού κινήματος, ενάντια στον μαρξισμό και την κρατικοκαπιταλιστική ιδεολογία και υπέρ του αντιεξουσιαστικού κομμουνισμού. 'Ο ισπανικός εμφύλιος είχε επιτρέψει στην αρχή μιά άνοδο του προλεταριακού κινήματος· όμως το προλεταριάτο δεν κατόρθωσε να αγωνιστεί στο δικό του πεδίο, τάχθηκε υπέρ μίας μορφής καπιταλιστικού Κράτους (Δημοκρατία) εναντίον μιάς άλλης (φρανκισμός), με αποτέλεσμα να συντριβεί ταυτόχρονα και από τις δύο. 'Ο πόλεμος του 1939-45, όπως και ο πόλεμος του 1914-18, χαρακτηρίζεται σαν έ ν δ ο ι μ π ε ρ ι α λ ι σ τ ι κ ό ς . Οι φασίστες έχασαν τον πόλεμο το 1945, αλλά ο φασισμός υπερίσχυσε σαν αναπότρεπτη τάση του κεφαλαίου προς τον ολοκληρωτισμό και τη μιζέρια. Κλοντολογής, οι ομάδες αυτές δεν είναι ή άριστερά των άριστεριστών, αλλά μιά από τις πρώτες οργανωμένες μορφές ενός ποιοτικά διαφορετικού κ ο ι ν ω ν ι κ ο υ κινήματος.

"Ένα μέρος αυτών των στοιχείων συγκροτήθηκε σε ειδικές ομάδες ύποστηριξης των αγώνων των ριζοσπαστικών τάσεων του εργατικού κινήματος. 'Αμετάθετος στόχος τους ήταν να ανταποκριθούν σαν ειδικές ομάδες, στην ανάγκη των εργατικών αγώνων για ύλική βοήθεια και άγκιτάσια.

Αυτές οι δραστηριότητες δεν είχαν καμιά σχέση με τη θεαματική δράση μιάς ομάδας πίεσης που θέλει να προσελκύσει την προσοχή, ούτε με τη δημιουργία ενός στρατιωτικού μηχανισμού άποκομένου από την κ ο ι ν ω ν ι κ ή π ρ α γ μ α τ ι κ ό τ η τ α . Δεν πρόκειται για τη δημιουργία μιάς «έστίας» αντάρτικου κατά τη γκουεβαρική θέση, ούτε για επιθέσεις εναντίον άτόμων ή κτιρίων που συμβολίζουν τον έχθρο. Δεν μπορεί κανείς να κάνει λόγο σ' αυτή την περίπτωση για «ένοπλο αγώνα», αλλά μάλλον για ένοπλες επιθέσεις που άποσκοπούν στη χρηματοδότηση όρισμένων επαναστατικών δραστηριοτήτων. 'Πράγματι, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ή αναπόφευκτική παρανομία (κινδυνεύει κανείς πολλά χρόνια φυλακή για να περάσει στην 'Ισπανία βιβλία που κυκλοφορούν παντού έλεύθερα εκτός βέβαια από τις στρατιωτικές δικτατορίες και τις άνατολικές χώρες), επιβάλλει δύσκολες συνθήκες και πολλά έξοδα για την έκδοση και τη διοχέτευση των κειμένων.

Συνήθως οι επιθέσεις εναντίον πραπεζών συνοδεούντουσαν από θεωρητικές έπεξηγήσεις που διασαφήνιζαν στους παρευρισκομένους τους λόγους της ληστείας. Συχνά οι θεατές συμπασούσαν τους δράστες των ληστειών. "Ένας υπάλληλος, μάλιστα, περίμενε μισή ώρα πριν ειδοποιήσει την άστυνομία, και γι' αυτό το λόγο θεωρήθηκε ύποπτος και άνακρίθηκε επανειλημμένα.

'Η μεγαλύτερη άπόδειξη του άνατρεπτικού χαρακτήρα αυτών των ληστειών, συνιστάται στη θέση που πήρε ή Συνέλευση της Καταλωνίας, ή όποία προσπάθησε να τις διακόψει έρχόμενη σε έπαφή — έιρηνικά — με τους δράστες. "Ένας έλβετός καρδινάλιος, χρησίμεψε σαν μεσάζων, και συνάντησε κρυφά τους ληστές: μάταια προσπάθησε να τους πείσει να διαπραγματευθούν για το σταμάτημα των έγχειρημάτων τους. Είναι φανερό ότι οι προσωπικότητες της Καταλωνίας δεν θα είχαν ποτέ ένεργήσει έτσι αν έπρόκειτο για μιά «έπικίνδυνη συμμορία γκάνκστερς».

'Εξάλλου στις 16 Σεπτεμβρίου 1973, μετά τη σύλληψη του Πόνς Λόμπρετ, και του Σόλε Σαγκράνυας ή Garde Civile, άγνωώντας κατ' αρχάς πώς είχε να κάνει με «πολιτικούς», τους περνούσε από τα χωριά μπροστά στα μάτια του κόσμου και τους κακομεταχειριζόταν δημοσία. Μόλις όμως κατάλαβαν τί ήταν στην πραγματικότητα, οι άστυνομικοί προτίμησαν να τους μεταφέρουν μυστικά.

Μετά το 1970, μερικές ομάδες ανέπτυξαν μιά άνοιχτή κριτική όλων των ρεφορμιστικών και άριστεριστικών γραμμών, και έπίσης του λενινισμού. 'Η κριτική του διευθυντισμού, του

οργανωτικού φετιχισμού και του έξουσιαστισμού τις οδήγησε σε διάσπαση από τις οργανώσεις της βάσης που ήθελαν να οικειοποιηθούν τους κοινούς αγώνες και εμπειρίες (για παράδειγμα την άπεργία του HARRY WALKER) και έτσι να μεταμορφωθούν σε διαχωρισμένες μικροοργανώσεις. Για να βγούν από την άπομόνωση και για να επιβιώσουν στο πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο, μερικοί σύντροφοι κατέληξαν σε πολιτικούς συμβιβασμούς με στρατιωτικές ομάδες για παράδειγμα με τους έθνικιστές που συμφωνούσαν με τη μετάβαση στον «ένοπλο αγώνα». Αυτές οι συμφωνίες, που επιβλήθηκαν από την άπομόνωση, οδήγησαν στο να ξεχαστούν οι άρχικες προοπτικές.

Πράγματι, αυτός ο προσανατολισμός ήταν πολύ όπισθοδρομικός σε σχέση με την προηγούμενη θεωρητική και πρακτική τοποθέτηση. Δεν υπάρχει προλεταριακή πρακτική χωρίς συστηματικό αγώνα ενάντια στο παραδοσιακό «έργατικό κίνημα» και τους συμμάχους του. Και αντίστροφα δεν υπάρχει άποικιοκρατική δράση εναντίον τους χωρίς ξεκάθαρη κατανόηση του άντεπαναστατικού τους ρόλου. Μέχρι τώρα όλη η «επαναστατική» στρατηγική προσπάθησε να εκμεταλευθεί τις δυσχέρειες που συναντούσε η μπουρζουαζία στη διαχείριση του κεφαλαίου. Έκεί όπου οι μπουρζουαζίες έχουν νικήσει και όπου οι δυνάμεις πής άριστερας ή τα «έργατικά κόμματα» έχουν πάρει την έξουσία, δεν έκαναν τίποτα άλλο παρά να αναλάβουν την άναπτυξη του κεφαλαίου στη θέση της καταρρέουσας μπουρζουαζίας.

Έκεί όπου η μπουρζουαζία ήταν ίσχυρή, το έργατικό κίνημα καταδικάστηκε στην άποτυχία. Σήμερα το προλεταριάτο άρνείται αυτή τη στρατηγική και επιβάλλει τη δική του: κατάρση του καπιταλισμού και αυτοάρνηση του προλεταριάτου σαν πάξη. Έτσι η έργατική τάξη επιτίθεται κατά του κεφαλαίου σ' όλες τις εκδηλώσεις της καταπίεσής του ή ιεραρχία, έξουσιαστισμός, έκμετάλλευση.

Τα πιο προχωρημένα μέρημά της οργανώνονται λοιπόν για την εκπλήρωση συγκεκριμένων καθηκόντων με βάση την έπιχείρηση και τη συνοικία: ενάντια στην C.N.S. (το κρατικό συνδικάτο) ενάντια στις γραφειοκρατικές και ρεφορμιστικές «Έργατικές Έπιτροπές» ενάντια στο ισπανικό Κ.Κ. και τις διάφορες μικροοργανώσεις που τοποθετούνται στο ίδιο πεδίο με τους τωρινούς διαχειριστές του κεφαλαίου (άστους). Η ίσχυροποίηση του επαναστατικού αγώνα της έργατικής τάξης περνάει από την αυτοοργάνωση στους τόπους της έργασίας με έργοστασιακές και συνοικιακές έπιτροπές και από τον συντονισμό και την επέκταση που αγώνα μέσα στα πλαίσια μιας ταξικής προοπτικής.

Η σημερινή κοινωνία έχει τους νόμους της, τη δικαιοσύνη της, τους φύλακές της, τους δικαστές της, τα δικαστήριά της, τις φυλακές της, τα έγκλημά της, την «όμαλότητά» της. Άπέναντι σ' αυτούς τους θεσμούς αναπτύσσονται πολιτικά όργανα (κόμματα και συνδικάτα, ρεφορμισμός και άριστερισμός), τα όποια φαινομενικά άντιπνιούνται σ' αυτή τη κατάσταση, αλλά στην πραγματικότητα την έδραιώνουν. Η δικαιοσύνη μέσα στο δρόμο καταγγέλλει και καταπολεμά όλους αυτούς τους μύθους της σύγχρονης κοινωνίας.

Η άπόρριψη αυτού του κονφορμισμού της πρακτικής δράσης βρίσκει την έκφρασή της σε άτομικές ή συλλογικές ένέργειες. Ένας συνασπισμός επαναστατών έχει σαν λειτουργία να ώθει ως τις έσχάτες συνέπειές της μιάν ενιαία κριτική του κόσμου. Δηλαδή μιá σφαιρική κριτική όλων των γεωγραφικών ζωνών όπου έγκαθιδρύονται διάφορες μορφές διαχωρισμένων κοινωνικο-οικονομικών έξουσιών. Αυτή η κριτική κατευθύνεται: έξισου ενάντια σ' όλες τις όψεις της ζωής. Δεν συνοψίζεται στη διεκδίκηση μιás αυτοδιαχείρισης του σημερινού κόσμου από τις μάζες αλλά άποβλέπει στο συνεχή μετασχηματισμό του στην άπο-άποικιοποίηση της καθημερινής ζωής, στη ριζική κριτική της πολιτικής οικονομίας, στην καταστροφή και το ξεπέρασμα του έμπορεύματος και της μισθωτής έργασίας. Ένας τέτοιος συνασπισμός άρνείται κάθε άναπαραγωγή μέσα στους κόλπους του των ιεραρχικών δομών που έπικρατούν στον κόσμο. Η κριτική της ιδεολογίας άποκαλύπτει στις επαναστατικές ιδεολογίες τα συμφέροντα νέων ειδικών της επανάστασης, τις καταγγέλλει σαν θεωρίες που βρίσκονται υπέρνω του προλεταριάτου και στρέφονται εναντίον του.

Ο άριστερισμός δεν είναι παρά η άκρα άριστερά του προγράμματος του κεφαλαίου. Η «επαναστατική» του ήθική, ο βολонταρισμός του και ο μιλιταντισμός του είναι προϊόντα του κόσμου του κεφαλαίου. Συνεισφέρουν στον έλεγχο και την «καθοδήγηση» του αγώνα της έργατικής τάξης.

Επίσης κάθε πράξη που δεν συνεπάγεται την προοπτική μιás ριζικής κριτικής και άρνησης του καπιταλισμού παραμένει στο δικό του έδαφος και επαναφομοιώνεται άπ' αυτόν. Στο έξης όποιος μιλάει για έργατισμό και για μιλιταντισμό και έπιδιώκει να τους εφαρμόσει στην πράξη εντάσσεται στο στρατόπεδο του κεφαλαίου και του κράτους.

"Όσα άναφέραμε πιό πάνω ισχύουν και για την «ένσπλη δράση» ή την «προετοιμασία της εξέγερσης». Σήμερα δέν είναι πιά δυνατόν νά μιλάμε για διαχωρισμένες πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις. Οί οργανώσεις αυτές έντάσσονται στό πολιτικό παιχνίδι. Γι' αυτόν άκριβώς τό λόγο, τό 1973, όρισμένα στοιχεία πού είχαν άναπτύξει μιá πρακτική δυναμικών ένεργειών (ληστείες) αυτοδιαλύθηκαν σάν διαχωρισμένη και τυπικά δομημένη πολιτικοστρατιωτική όργάνωση. Τά μέλη της έτιομάστηκαν νά συμβάλουν στην άντιεξούσιαστική έμβάθυνση του κινήματος.

Ή τρομοκρατία και τό σαμποτάζ είναι όπλα πού μπορούν σήμερα νά χρησιμοποιηθοῦν από όποιοδήποτε έπανάστατη. Ή όργάνωση είναι όργάνωση των συγκεκριμένων καθηκόντων, και μ' αυτή πην έννοια οί ομάδες της θάσης συντονίζονται για τή δράση. Μπορούμε νά συμπεράνουμε ότι ή όργάνωση, ή πολιτική, ό μιλιαντισμός, ό μοραλισμός, τά μαρτυρολόγια, τά έμβλήματα και οί έτικέτες, έντάσσονται στό έξής άμετάκλητα στην ύπάρχουσα κοινωνία. Καθένας είναι ό,τι κάνει.

"Έτσι κάθε άτομο άνέλαβε τίς προσωπικές του ευθύνες μέσα στον έπανάστατικό άγώνα. Δέν είναι ή ά άτομα πού διαλύονται, αλλά ή πολιτικοστρατιωτική όργάνωση σάν κεντρική όργάνωση. Τά καθήκόντά της έξακολουθοῦν νά έκπληρώνονται από τίς αυτόνομες ομάδες. "Έτσι έγκαταλείπεται όριστικά ή προϊστορία της ταξικής πάλης.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ. — (Ή μετάφραση: Για τά εργατικά συμβόλεια — για τον άντιεξουσιαστικό κομμουνισμό — Για την αυτοοργάνωση της ταξικής πάλης — Για την αυτοδιέθνηση — Για την στασιαστική άπεργία — Ζήτω ή άναρχία).

**por los consejos obreros
por el comunismo libertario
por la auto-organización de
la lucha de clase
por la autogestión
a la huelga insurreccional
viva la anarquía**

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Μ.Ι.Λ.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ Μ.Ι.Λ.

(άποσπασμα κειμένου τῆς ἐπιτροπῆς ὑποστήριξης τῶν συντρόφων τοῦ ex-M.I.L.

Τὸ Μ.Ι.Λ. ἦταν προῶν τῆς ριζοσπαστικοποίησης καὶ τῆς ἀνάγκης αὐτόνομης ὀργάνωσης ὀρισμένων ὁμάδων ἐργαζομένων ποὺ διαμορφώθηκαν μέσα στὸ κῆμα ἀνόρθωτων ἀπεργιῶν τῆς περιοχῆς τῆς Βαρκελώνης (A.E.G, Harry-Walker, SEAT), ὅπου οἱ ἀπεργοὶ ὀργανώθηκαν ἔξω καὶ ἐνάντια στὶς ἐκφυλισμένες «Εργατικὲς Ἐπιτροπές» ποὺ εἶχαν διαβρωθεῖ ἀπὸ τοὺς σταλινικοὺς, τοὺς χριστιανοὺς καὶ διάφορες ἀριστεριστικὲς ὁμάδες.

Οἱ τρομερὰ δύσκολες συνθήκες τῆς παρανομίας σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀπομόνωσή τους, ὀδήγησαν αὐτοὺς τοὺς συντρόφους νὰ συγκροτήσουν μιὰ δομὴ ἐνοπλης ἀρκετάστιας μὲ σκοπὸ νὰ προμηθευτοῦν τὶς ἐλικὲς βάσεις γιὰ τὴ δράση (ἐπιθέσεις ἐναντίον τραπεζῶν, παράνομο τυπογραφεῖο καὶ ἐκδόσεις)· δὶχως τὰ ἀναγκαῖα ἐλικά μέσα, αὐτὲς οἱ ὁμάδες τῶν ἐργαζομένων θὰ ἐπλοχερόνταν νὰ δεχθοῦν τοὺς ὄρους τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων, καὶ κυρίως τῶν σταλινικῶν. Ἀργότερα συντελεῖται μιὰ θεωρητικὴ ριζοσπαστικοποίηση καὶ πραγματοποιεῖται μιὰ ριζικὴ κριτικὴ τῆς κοινωνίας («Εκδόσεις Μᾶης '37»), σὲ ἀμεση σχέση μὲ τὶς ἀντίστοιχες ἐξελίξεις στὸν χῶρο τοῦ ἐργατικῶν ἐπαναστατικῶν κινήματος.

ΑΥΤΟΔΙΑΛΥΣΗ: Ἀῖοςτος 1973

Τὸ Μ.Ι.Λ. ἀντιδιελθῆκε σὰν ἐλακόλοθο ἐνὸς πολὺ ἀνησυχητικῶ ἀπολογισμοῦ:

1) Τεράστιο κίνδηνο (16 ἐπιθέσεις ἐναντίον τραπεζῶν μέσα σ' ἓνα χρόνο) γιὰ μειωτάτα ἀποτελέσματα, δεδομένου ὅτι ἡ ὀργάνωση τῆς παρανομίας διαβίωσης ἀπορροφοῦσε ἓνα σημαντικό μέρος τῶν χρημάτων.

2) Φαῦλος κύκλος τῆς ἀνάγκης νὰ πραγματοποιοῦνται διαρκῶς νέες καὶ ἐντεπωσιακότερες ἐνέργειες, καὶ ἐκφυλισμὸς σὲ παραστρατιωτικὴ ὀργάνωση διαχωρισμένη ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ταξικὴ πάλη (παράνομοι ποὺ ἐγκαταλείπουν τὶς ἐργασίες τους, μειονεκτήματα τῆς διπλῆς ζωῆς).

3) Ἀλυσιδωτὴ λογικὴ ποὺ ὀδηγεῖ στὴ σύγκρουση μιᾶς ὁμάδας ἀτόμων μὲ τὸ Κράτος.

4) Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ οἱ ἐκδόσεις «Μᾶης '37» ἀρχίζουν νὰ κωλοφοροῦν ἀρκετὰ πλατεῖα καὶ οἱ ὁμάδες ἐργατῶν ποὺ τὶς διοχετεύουν ἔβρισαν σὰν ὕρο τὴν ἐγκατάλειψη τῶν ληστειῶν καὶ πρότειναν νὰ συμβάλουν στὴ χρηματοδότηση.

Γέρω ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀπολογισμὸ ἐκδηλώθηκαν ἀρκετὲς διαφωνίες καὶ μιὰ ἀναμφισβήτητη σύγκρουση, πάντως ἡ κοινὴ θεωρητικὴ ἐπεξεργασία γίνεται ἀποδεκτὴ ἀπ' ὅλους τοὺς συντρόφους τοῦ Μ.Ι.Λ. καὶ τῶν «Εκδόσεων Μᾶης '37», οἱ ὁποῖες συνεχίζουν τὴ δραστηριότητά τους.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Μ.Ι.Λ. (BLACK FLÄG, No 10)

Τὸ Μ.Ι.Λ. - G.A.C. εἶχε τὶς ἀπαρχές του στὴ δραστηριότητα πολιτικῶν ἐμικροῦδων καὶ ἰσπανῶν μεταναστῶν ἐργατῶν στὴ Γαλλία σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν δραστηριότητα ὀρισμένων ὁμάδων μέσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς Βαρκελώνης. Οἱ πρῶτοι ἦταν κυρίως ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὶς θεωρίες τοῦ ἀντάρτικου τῶν πόλεων καὶ μερικὰ κατοπινὰ μέλη τοῦ Μ.Ι.Λ. εἶχαν συννεραστῆ μὲ τὴ βασικὴ αὐτονομιστικὴ ὀργάνωση E.T.A. Οἱ δεῦτεροι συννεραζόντουσαν στενὰ μὲ ἐπαναστατικὲς συνδικαλιστικὲς ὁμάδες τῆς Βαρκελώνης. Ἀποτελέσμα ἦταν ἡ διεθνοποίηση ὀρισμένων ἐργατικῶν ἀγῶνων, καὶ κυρίως τῆς μακρόχρονης ἀπεργίας τῶν ἰσπανικῶν ἐργοστασίων τῆς Harry-Walker (Δεκέμβριος 1970 — Ἰανουάριος 1971). Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐπιτελέσθηκε ἓνας ἀποτελεσματικὸς συντονισμὸς τοῦ ἀγῶνα μὲ γάλλους καὶ ἰταλοὺς ἐργάτες. Ἐπίσης τὸ Μ.Ι.Λ. ὑποστήριξε δραστήρια τὴ θέση τῶν ἐπαναστατῶν συνδικαλιστῶν γιὰ προδοτικότητα τῶν συνδικαλιστικῶν ἐκλογῶν τοῦ 1971. Οἱ ὁμάδες τοῦ Μ.Ι.Λ. ἔδωσαν προτεραιότητα στὴν ἐξέρεση μέσων δράσης καὶ προπαγάνδας ποὺ νὰ τεθοῦν στὴν ἀποκλειστικὴ διάθεση τῶν ἀπεργῶν, ὥστε νὰ πάψει ἡ ἀπόλυτη ἐξάρτησή τους ἀπὸ τὶς πολιτικὲς ὀργανώσεις σ' αὐτὸ τὸν τόπο.

Τὰ κείμενα «Οικονομικὴ Ἀνάλυση τῆς Ἰσπανίας» καὶ «Σχετικὰ μὲ τὴν Ἐνοπλιὴ Ἀρκετάστια» (Ἀπρίλιος καὶ Ὀκτώβριος τοῦ 1972), σημάδεψαν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Μ.Ι.Λ. ἀπὸ τὸ ἀντάρτικο τῶν πόλεων πρὸς τὸ ἀντιεξοσιαστικὸ κίνημα. Στὰ τέλη τοῦ ἴδιου χρόνου ἡ ἐξέλιξιν αὐτὴ ὀδηγεῖ στὴν δραστηριότητα τῶν παράνομων ἐκδόσεων «Μᾶης '37». Ἐπακολοῦθησε ἡ δημοσίευση ἀρκετῶν κειμένων. Στὰ δύο πρῶτα τεῦχη τῆς περιοδικῆς ἐκδόσεως «C.I.A.» («Διεθνὴς Ἀναρχικὴ Συνωμοσία — Γιὰ ἓνα Ἰσπανικὸ Ἀντιεξοσιαστικὸ Κίνημα»), περιέχονταν μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα: «Σχετικὰ μὲ τὰ πενήντάχρονα τῆς F.A.I.», «Τὸ ἀναρχικὸ κίνημα

άντιστασης στην Καταλωνία», «Οί 8 τοῦ Στόουκ Νιοβινγκιον» (σχετικά με τήν ἐπόθεση τῆς ἀγγλικῆς «Ταξιαρχίας τῆς Ὀργῆς», «Ἐνάντια στόν ἐθνικό σοσιαλισμό τοῦ I.R.A.» (τοῦ γάλλου ἀντιεξουσιαστή Ζάν-Υβ Μπεριού), «Ἡ Ἰταλία καί οἱ Ἐρυθροῦς Ταξιαρχίες», «Ἡ ἐπαναστατική βία» (μετάφραση τοῦ προλόγου τοῦ Ἑμίλ Μάρεσιν στό βιβλίο «Ἡ Συμμορία Μπάαντερ, ἀπό τήν προϊστορία στήν ἱστορία»), κλπ. Τό πρῶτο βιβλίο δημοσιεύθηκε τόν Ἰούνιο τοῦ 1973: «Ἀνάμεσα στήν ἐπανάσταση καί τὰ χαρακτηριστικά», τοῦ ἰταλοῦ ἀναρχικοῦ Καμίλλο Μπερνέρι ποῦ πήρε μέρος στόν ἰσπανικό ἐμφέλιο καί δολοφονήθηκε ἀπό τοῦς σταλινικούς. Ἄλλὰ τό θεμελιώδες κείμενο προσδιορισμοῦ παραμένει τό «Ἐπανάσταση μέχρι τό τέλος», γνωστό καί σάν «Μαμοιρέτο». Τό πρῶτο μέρος του εἶναι ἀφιερωμένο στήν κριτική κάθε ιδεολογίας καί ὄλων τῶν ὄψεων τοῦ καπιταλισμοῦ, ιδιωτικοῦ εἴτε κρατικοῦ. Τό δεύτερο μέρος ἐρευνᾷ τίς ἐναλλακτικές λύσεις γιά τό διεθνές ἐργατικό κίνημα. Καί τό κείμενο τελειώνει μ' ἕνα τρίτο μέρος ἀφιερωμένο στά διδάγματα καί τήν κριτική τῆς μέχρι τώρα ἐμπειρίας τῶν ἐργατικῶν συμβουλιῶν σ' ὅλο τόν κόσμο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ. — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1974.

Μετά τήν ἐκτέλεση τοῦ Σαλβαντόρ Ποδῆγκ Ἄντιχ, ἄλλοι δύο σύντροφοι τοῦ Μ.Ι.Λ. ἀναμένεται νά δικαστοῦν σύντομα. Πρόκειται γιά τόν Ὀριολ Σόλε Σογκράνας (26 χρόνων) καί τόν Χοσέ Λοδῆς Πόνς Λόμπει (18 χρόνων). Θά δικαστοῦν ἀπό στρατοδικεῖο καί φαίνεται ὅτι ὁ εἰσαγγελέας θά ζητήσει τή θανατική ποινή γιά τόν Σογκράνας.

Οἱ σύντροφοι αὐτοί συνελήφθησαν στίς 16 Σεπτεμβρίου 1973 μετά ἀπό μιᾶ σύντομη ἀνταλλαγῆ προβολισμῶν μέ τήν Ἐθνοφυρορά. Προσπαθοῦσαν νά περάσουν τὰ γαλλο-ἰσπανικά σύνορα ἀφοῦ προηγουμένως εἶχαν πάρει μέρος σέ μιᾶ ἐνοπλή ληστεία στό Μπέλλδερ ντε Σερνάννα. Ἀρχικά μεταφέρθηκαν στή φυλακή τῆς Τζερρόνα, ὅπου βασανίστηκαν, καί κατόπιν στή φυλακή τῆς Λερίντα. Τώρα βρίσκονται στήν «Πρότυπη Φυλακή» τῆς Βαρκελώνης, στήν Πέμπτη Πτέρυγα (εἰδική μεταχείριση).

Μεταξὺ τῆς 18ης καί 24ης Σεπτεμβρίου 1973 ἡ ἀστυνομία ἔκανε στή Βαρκελώνη μιᾶ σειρά ἐφοδῶν, κατά τίς ὁποῖες συνελήφθη καί ὁ Ποδῆγκ Ἄντιχ.

Στίς 8 Ἰανουαρίου 1974 δικάστηκαν ἀπό στρατοδικεῖο ὁ Σαλβαντόρ Ποδῆγκ Ἄντιχ (26 χρόνων), ὁ Πόνς Λόμπει καί ἡ Μαρία Ἀνγκούστιας Ματέος Φερνάντεξ (17 χρόνων). Κατηγοροῦνταν γιά ἐνοπλή ἐπιδρομή ἐναντίον μιᾶς τράπεζας, καί τήν ὁποία ἀντηλλάγησαν προβολισμοῖς μέ τήν ἀστυνομία. Ὁ Ἄντιχ κατηγοροῦνταν ἐπί πλέον γιά τόν θάνατο ἐνὸς ἀστυνομικοῦ σέ μιᾶ μεταρνεύστειρη συμπλοκή. Ἀφοῦ συνελήφθη εἶχε διαθεῖ μέχρι ἀναισθησίας, κι ἐνῶ τρέκλιζε ἀπ' τὰ χιτλήματα ἔσχιξε τόν μοιραῖο προβολισμό. Ἡ Μαρία καταδικάστηκε σέ 6 χρόνια φυλακή καί ὁ Πόνς Λόμπει σέ 30. Ὁ Ἄντιχ σέ 30 χρόνια καί δις εἰς θάνατον.

Μιᾶ ἐπιτροπή διεκρόρων κατηγορεῖ τήν κατάρωρη παραβίαση τῶν νόμων σ' αὐτή τή δίκη. Μεταξὺ ἄλλων, ὁ Ἄντιχ εἶχε ἀναμφισβήτητα ἐποστει ἐγκεφαλική βλάβη ἀπό τὰ χιτλήματα ὅταν ἔσχιξε τόν προβολισμό καί ἀπ' τίς πέντε σφαίρες ποῦ βρέθηκαν στό σῶμα τοῦ ἀστυνομικοῦ, μόνο δύο προέρχονταν ἀπό τό δικό του ὄπλο. Παρ' ὅλ' αὐτά ὁ Ἄντιχ ἐκτελέστηκε στίς 2 Μαρτίου.

Ἡ θέση τῶν ἐπολοίπων ἀπ' τοῦς συλληφθέντες τοῦ Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἀκόλουθη: ὁ Ἐμίλιο Παρίνας (30 χρόνων) ἀποφυλακίστηκε προσωρινά ἐν ἀναμονῇ τῆς δίκης του ἡ Μαρία Λουῖζα Πιγκονίλλερ (25 χρόνων) ἀπαλλάχθηκε ὁ Σαντιάγκο Σόλερ Ἀμίγκο (30 χρόνων) κρατεῖται στήν Πρότυπη Φυλακή τῆς Βαρκελώνης καί περιμένει τή δίκη του τό ἴδιο καί ὁ Ζαβιέ Γκαρσίγκα Παῖτοσβι (24 χρόνων).

Σήμερα ἡ Μαρία Ματέος Φερνάντεξ ἐκτελεῖ ποινή 5 χρόνων στή γυναικεία φυλακή τῆς Βαρκελώνης ὁ Πόνς Λόμπει ἐκτελεῖ ποινή 20 χρόνων στήν Πρότυπη Φυλακή καί περιμένει νά ξαυαδικαστεῖ δύο φορές ὁ Ὀριολ Σόλε Σογκράνας κρατεῖται στήν Πρότυπη Φυλακή καί περιμένει ἀρκετές δίκες.

Στήν προσεχῆ δίκη τό Κράτος ἀναμένεται νά ζητήσει νέα καταδίκη τοῦ Πόνς Λόμπει σέ 30 χρόνια καί τή θανατική ποινή γιά τόν Σόλε Σογκράνας.

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ. (δημοσιεύθηκε στή «BLAC FLÀG», τόμ. III, No 11, 1974)

— ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ: Δύο διαδηλώσεις μετά τήν ἀναγγελία τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Σαλβαντόρ Ποδῆγκ Ἄντιχ, στό Ἐλ Πασέο ντε Γκραθία καί στή Λά Πλάζα Καταλόνα τῆς

Βαρκελώνης. Ἐκρήξεις σὲ τρεῖς ἀστυνομικοὺς σταθμοὺς τῆς Βαρκελώνης. Ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή τριῶν μνημείων πεσόντων φρανκικῶν (Μασάρο, Μπανταλόνα, Πεντράλμπες). Ἐκρήξεις στὰ ἐποκαταστήματα δύο τραπεζῶν (Μπάνκο Ποπουλάο καὶ Μπάνκο ντὲ Βιζκάγια) καὶ στὸ πρακτορεῖο τῆς Αἰρ Φράνς στὴ Βαρκελώνη. Πλατεῖα καμπάνια διανομῆς προκηρῶξεων, δυναμιτισικῶν ἐνεργειῶν καὶ πληροφόρησης (φυλλάδια καὶ μπροσοφύρες μὲ τὴν ἐνδειξὴ «φάκελλος Μ.Ι.Λ.»). Πολλὲς διαδηλώσεις σὲ ἐργατικὲς περιοχὲς μὲ αἴτημα τὴν μετατροπὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς (Σὰν Ἀντρέας, Σὰν ντὲλ Μπέρος, Σάντα Κολόμα ντὲ Γκραμάνετ, Κορνέλια κλπ.). Δημιουργία διαφόρων «ομάδων πίεσης» γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Ποδὶγκ Ἀντιχ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση καὶ τὸ σταμάτημα τῆς θρηϊώδους καταστολῆς ὅλων τῶν φελακισμένων τοῦ Μ.Ι.Λ. Βόμβες ἐναντίον τράϊνον στὴ Βαλένθια.

— ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ: Κατάληψη τοῦ γραφείου τῆς Ἰβηρικῆς Ἀεροπορίας. Κατάληψη τοῦ Ἰσπανικοῦ Τουριστικοῦ Γραφείου ἀπὸ τὸ Ρ. Σ.Υ. Κοκτέιλ Μολότοφ ἐναντίον τῆς Μπάνκο Ἀτλάντικο. Διαδηλώσεις.

— ΣΤΗ ΓΚΡΕΝΟΜΠΑ: Κατάληψη μιᾶς ἐκκλησίας.

— ΣΤΗΝ ΤΟΥΛΟΥΖ: Ἐκρήξεις στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ, στὸ Γραφεῖο Τουρισμὸ καὶ στὴ Μπάνκο Ἑσπανιόλ. Κατάληψη τοῦ Ἰσπανικοῦ Κέντρον. Δύο βίαιες διαδηλώσεις ποὺ παρέλυσαν τὴν πόλη.

— ΣΤΟ ΜΟΝΠΕΛΛΙΕ: Κατάληψη τοῦ Δημαρχείου.

— ΣΤΟ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ: κατάληψη τῆς κατοικίας τοῦ προξένου.

— ΣΤΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑ: Καταστροφή τοῦ Ἰσπανικοῦ Γραφείου Τουρισμοῦ.

— ΣΤΟ ΠΕΡΠΙΝΙΑΝ: Ρίξιμο μωριῶς στὸν πρόξενο καὶ τὴν κόρη του. Κατάληψη τοῦ Ἰσπανικοῦ Κέντρον Μεταναστεύσεως.

— ΣΤΗ ΜΠΑΓΙΟΝ: Διαδήλωση.

— ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ: Κατάληψη τῆς Ἰσπανικῆς Πρεσβείας. Κατάληψη τῆς ἐκκλησίας Νότρ Ντάμ ντὲ λὰ Σαπὲλ καὶ ἀπεργία πείνας.

— ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ: Διαδήλωση καὶ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς «Ἰμπερία».

— ΣΤΟ ΤΟΡΙΝΟ: Ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Ἰσπανικοῦ Προξενείου.

— ΣΤΟ ΔΟΥΒΑΙΝΟ. Ἐπίθεση ἐναντίον ἰσπανικοῦ Ἰνστιτούτου μὲ ἐμπρηστικὲς βόμβες.

— Καμπάνια διαδημάτων καὶ ἐπογραφῶν στὴ Φρανκφορτη καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Γερμανίας. Πλατεῖα καμπάνια πληροφόρησης (ἀφίσσες, φυλλάδια κλπ.) στὴν Ἀγγλία, Νορβηγία, Δανία κλπ. Διαδηλώσεις στὴ Νέα Ὑόρκη, Τορόντο, Βοστώνη.

ΣΥΛΛΗΨΗ 22 ΕΣΤΡΕΜΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

(ἀπὸ τὸ παράρτημα στὸ Νο 1 τῆς «Solidarité Internationale» τῆς Τουλοῦξ)

Ἡ Ἰσπανικὴ Πολιτικὴ Ἀστυνομία συνέλαβε στὴ Βαρκελώνη 22 ἀναρχικοὺς συντρόφους μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐπιμονή προσπάθεια διείσδυσης καὶ συλλογῆς πληροφοριῶν, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἴδια στὴν ἀνακοίνωσή της. Οἱ σύντροφοι αὐτοὶ χαρακτηρίζονται ὡς μέλη τῆς τοπικῆς Ὁμοσπονδίας ἀναρχικῶν ομάδων τῆς Βαρκελώνης καὶ τῆς Ἀναρχικῆς Φεντερασιόν. Ἡ ἀστυνομία τοὺς ἀποδίδει μιὰ ὀλόκληρη σειρὰ δυναμιτισικῶν ἐνεργειῶν, ποὺ οἱ περισσότερες ἔγιναν σὲ ἐνδειξὴ ἀλληλεγγύης πρὸς τὸν Σαλβαντόρ Ποδὶγκ Ἀντιχ καὶ τοὺς φελακισμένους τοῦ Μ.Ι.Λ.

Πιὸ συγκεκριμένα κατηγοροῦνται:

— γιὰ τὴν τοποθέτηση ἐκρηκτικῶν σ' ἓνα ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Σὰν Ἀντρέας 4 Ἰανουαρίου,

— γιὰ μιὰ σειρὰ ἐκρήξεων σὲ ἐποκαταστήματα τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας καὶ τῆς Τράπεζας τοῦ Μπισκόργε στὶς 5 τὸ πρωὶ τῆς 11ης Ἰανουαρίου καὶ γιὰ μιὰ ἐκρηξὴ ποὺ ἔγινε μιὰ ὥρα ἀργότερα στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων τῆς Λεωφόρου Φράνκο,

— γιὰ τὴν τοποθέτηση ἐκρηκτικῶν στὴν εἴσοδο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Ματάρο καὶ γιὰ μιὰ ἐκρηξὴ στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων τῆς Μπανταλόνα στὶς 8 Φεβρουαρίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔκανε λόγο ἐπίσης γιὰ τὴν ἀνατρεπτικὴ δράση τῶν ἀναρχικῶν σπουδαστῶν τῆς Καταλωνίας. Φαίνεται ὅτι αὐτὲς οἱ ἐνέργειες τῆς ἐντάσσονται σ' ἓνα ἐνδότερο σχέδιο καταστολῆς ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν ἐξάρθρωση τοῦ ἰσπανικοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος.

ΠΑΡΙΣΙ: Ἀπαγωγὴ τοῦ Ἰσπανοῦ τραπεζίτη Μάλατσαο Σονάρεξ. Ὁ ἀξιωματοῦχος τῆς γαλλικῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας Σὰν Ντυκρὲ ἐπιβεβαίωσε ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ ἔχει ἀμεση σχέση μὲ τὴ νόμιμη δολοφονία τοῦ νεοῦ ἀναρχικοῦ Σαλβαντόρ Ποδὶγκ Ἀντιχ δύο μῆνες νωρίτερα. Οἱ ἀπαγωγεῖς ζητᾶνε: 1) τὴ δημοσίευση ντοκουμέντων ὅπου προβάλλουν τὰ αἰτήματά τους:

2) την προσωρινή αποφυλάκιση τῶν Σαντιάγκο Σόλερ Ἀμίγκο ποὺ εἶναι σοβαρὰ ἄρρωστος καὶ περιμένει νὰ δικαστεῖ μαζί μὲ ἄλλους συντρόφους τοῦ Μ.Ι.Λ.· 3) τὴ δημοσίευση τοῦ κατηγορητηρίου ἐναντίον τῶν θεωρουμένων ὡς μελῶν τοῦ F.R.A.P., ποὺ συνελήφθησαν μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Προτομαριᾶς στὴ Μαδρίτη. Ὑπάρχουν φόβοι ὅτι ἡ ἀναβλητικότητα τῶν ἀρχῶν ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ζητηθοῦν θανατικές καταδίκες ὅταν θὰ ἔχει προετοιμαστεῖ τὸ ἔδαφος· 4) τὴν ἐφαρμογὴ ἐνὸς νόμου σχετικὰ μὲ τοὺς πολιτικούς κρατούμενους ποὺ προβλέπει τὴν ἀποφυλάκισή τους ὅταν ἔχουν ἐκτίσει τὰ τρία τέταρτα τῆς ποινῆς τους, κι ἐφόσον ἔχουν δεῖξει «καλὴ διαγωγή» στὶς φυλακές. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ νόμου θὰ σήμαινε τὴν ἀποφυλάκιση ἑκατὸ περίπου πολιτικῶν κρατουμένων.

Ἡ ἰσπανικὴ κωδέρηση ἀποδέχτηκε τὸ πρῶτο αἶτημα. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ τηλεόραση, τὸ ραδιόφωνο καὶ ὁ τύπος ἐπέτρεψαν τὴ γνωστοποίηση παρόμοιων αἰτημάτων. Ἐπίσης ἐποσχέθηκε νὰ ἐφαρμόσει τὸ νόμο σχετικὰ μὲ τοὺς πολιτικούς κρατούμενους καὶ κατέβαλε ἕνα ποσὸ 250.000 στερλινῶν ὡς ἐπιστροφή χρημάτων τῆς C.N.T. ποὺ εἶχαν κατασχεθεῖ τὸ 1939. Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ὁ Σοῦάρεξ ἀφέθηκε ἐλεύθερος.

Στις 22 Μαΐου ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία ἀνακοίνωσε ὅτι συνέλαβε ὀρισμένους ἀναρχικούς λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀπαχθέντος τραπεζίτη Σοῦάρεξ. Ἀργότερα ἀνακοινώθηκε ὅτι πρόκειται γιὰ ἐννέα ἄτομα, τέσσερις ἄντρες καὶ πέντε γυναῖκες, καὶ ὅτι γίνονται ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνέρεση συνδέσεων σὲ ἄλλες εὐρωπαϊκὰς χώρες. Οἱ ἐννέα κατηγοροῦνται γιὰ τὴν ἀποδοχὴ κλοπιμαίων, πάντως, ἡ ἀστυνομία ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοεῖ ποῦ φυλάσσονταν ὁ Σοῦάρεξ τὸ Παρίσι καὶ ποιοὶ ἦταν οἱ ἀπαγωγεῖς του. Οἱ συλληφθέντες εἶναι γάλλοι, ἰσπανοὶ ἐξόριστοι ποὺ ζοῦν στὴ Γαλλία καὶ μιὰ κοπέλλα ἀπ' τὴ Σκωτία (ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γ'νάρντ Ρόναλντ Πέϊτζ πῆγε στὸ Παρίσι εἰδικὰ γιὰ νὰ τὴν ἀνακρίνει!).

Τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο φαίνεται νὰ ἀντιμετωπίζει ὁ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα Σοῦνιλακ, 46 χρονῶν, ποὺ ἡ οἰκογενεὰ του εἶχε μεταναστεύσει στὸ Μεξικὸ τὸ 1939. Ὁ ἰσπανικὸς κωθερητικὸς τύπος καὶ ἡ Ἀσφάλεια τὸν εἶχαν χαρακτηρίσει ἀπὸ τὸ 1961 ὡς «δημόσιο κίνδυνο Νο 1». Ἀπὸ τότε ἔγιναν ἐπανελημένα δολοφονικὰ ἀπόπειρες ἐναντίον του. Ὁ πατέρας του, ὁ γνωστὸς ἀναρχικὸς δάσκαλος Χοσὲ Ἀλμπερόλα, δολοφονήθηκε στὸ Μεξικὸ τὴν προτομαριὰ τοῦ 1967 ἀπ' τὴν ἰσπανικὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Προηγουμένως βασανίστηκε φρικτὰ, προφανῶς γιὰ νὰ ἀποκαλέσει ποῦ θρίσκειται ὁ γιὸς του.

Στις 5 Μαΐου ἡ ἡμερησία ἐφημερίδα τῆς Μαδρίτης «ABC» ἔγραψε: «Ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴ τὴν παρουσία στὸ Παρίσι τοῦ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα Σοῦνιλακ, ἐνὸς τῶν σημαντικωτέρων δολοφόνων (sic!!!). Καὶ συνέχισε: «Ὁ Ἀλμπερόλα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πρόσφατη ἀποτυχοῦσα ἀλόπειρα ἀπαγωγὴ τοῦ κ. Ἐμίλιο Γκαρσίγκονες, ἐκπροσώπου τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Ὀνέσκο, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπηλλάθη ἀπὸ τὴν Γαλλία».

Λίγο ἀργότερα ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Daily Mail» στὶς Βρυξέλλες Ἔρικ Κέννεττο ξεπέρασε σὲ ζῆλο τὴν «ABC» ἀναγγέλλοντας ὅτι: «Οἱ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης θρῖσκονται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀναρχοδυναμιτιστοῦ... πρόκειται γιὰ τὸν γεννηθέντα εἰς τὴν Ἰσπανία Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα». Ὑπάρχουν σοβαρὰς ἀνησυχίες γιὰ τὴν τέχνη τοῦ Ἀλμπερόλα. Ὅταν ὁ Κέννεττο διαδίδει τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἰσπανικῆς ἀστυνομίας — ὅτι ἦταν ὁ δράστης μιᾶς ἐκρηξῆς στὶς Βρυξέλλες — φαίνεται νὰ προετοιμάζει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀπέλαση ἢ ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ δολοφονία του. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν θὰ συμβουλευάμε τὸν δημοσιογράφου Ἔρικ Κέννεττο νὰ σπεύσει νὰ κάνει μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς.

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ.

1937: ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ — 1973: ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ομάδας τῶν παρόντων ἰσπανικῶν ἐκδόσεων «Μᾶης 1937» στὸ βιβλίο τοῦ Καμίλιο Μπερνέρι «Ἀνάμεσα στὴν ἐπανάσταση καὶ τὰ χαρακώματα».

«Ἴσως ἡ νίκη τῆς ἐπανάστασης νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνο μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς ἀντεπανάστασης». Κάρολ Μάρξ

Ὁ ἰταλὸς ἀναρχικὸς Καμίλιο Μπερνέρι ἦταν ἀναμφίβολα ἓνας ἀπὸ τοὺς διαυγέστερους καὶ ριζοσπαστικώτερος ἀγωνιστὲς τῆς ἐπανάστασης ποὺ ἄρχισε στὴν Ἰσπανία στὶς 19 Ἰουλίου 1936. Ἡ ἀδιάλλακτη ἐπαναστατικὴ τοποθέτηση ποὺ ἔδειξε τόσο στὴν ἐπιθεώρησή του «Ταξικὸς Πόλεμος» ὅσο καὶ στὰ χαρακώματα τοῦ μετώπου τῆς Ἀραγωνίας ἢ στὰ ὄδοφράγματα τῆς Βαρκελώνης, ἀποσαφηνίζε τὴν τεράστια σημασία τοῦ τολμηροῦ ἀγῶνα τοῦ ἰσπανικοῦ προλεταριάτου καθὼς καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ παραμόνευαν σὲ κάθε βῆμα του. Ὁ θάνατός του στὰ χεῖρα τῆς σταλινοκαπιταλιστικῆς ἀντεπανάστασης, τὸ 1937 ἐπιβεβαίωσε μὲ τραγικὸ τρόπο τὴν ὀρθότητα τῶν προβλέψεων καὶ προειδοποιήσεών του.

Ὅπως ὁ Μπερνέρι, ἔτσι κι ἡ ἰσπανικὴ ἐπανάσταση στὸ σύνολό της ὑπέκυψε στὴ θηριώδη καταστολὴ ποὺ ἀσκήσαν ἐναντίον τοῦ ἔνοπλου προλεταριάτου ἡ φιλελεύθερη μπουρζουαζία καὶ ὁ πιστός της ὑπηρετὴς, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Πάντως οἱ μέρες τοῦ Μᾶη τοῦ 1937, ὅταν οἱ καταλανοὶ ἐργάτες ἀναμετρήθηκαν μὲ τοὺς πρῶν συμμάχους τους ὑπερασπίζοντας μὲ τὸ αἷμα τους τίς κατακτήσεις τῆς ἐπανάστασης τοῦ Ἰουλίου 1936, ἐπρόκειτο νὰ ἀντιπροσωπεύσουν γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ριζοσπαστισμοῦ. Νὰ γιατί ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἐπαναστατικοῦ δρόμου ποὺ διαγράφεται μέσα ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀγῶνες προϋποθέτει τὴν κατανόηση τῆς βαθύτερης ἐννοίας τοῦ μηνύματος τοῦ Καμίλιο Μπερνέρι: πρέπει νὰ εἴμαστε ἱκανοὶ τὸ 1973 νὰ ἐρμηνεύουμε τὰ ἑκκάθαρα μαθήματα τοῦ Μᾶη τοῦ 1937.

Τὰ γεγονότα ποὺ Μᾶη τοῦ 1937 στὴ Βαρκελώνη δὲν μποροῦν νὰ κατανοηθοῦν παρὰ μόνο σὲ συνάρτηση μὲ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: σὲ σχέση μὲ τὴν παρακμὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος ἀφ' ἐνός, καὶ μὲ τὴ βαθειὰ ὕφεση τοῦ διεθνούς εργατικοῦ κινήματος ἀφ' ἑτέρου.

Μετὰ τὸν ἱμπεριαλιστικὸ πόλεμο τοῦ 1914-18, ποὺ εἶχε ὀδηγήσει σ' ὀλόκληρὴ τὴν Εὐρώπη τὸν καπιταλισμὸ στὰ πρόθυρα τῆς ἐπανάστασης, τὸ σύστημα πέτυχε μίαν ἐπίφαση μόνου σταθερότητας ἢ ὁποῖα κατέρρευσε μονομιᾶς μὲ τὴν παγκόσμια κρίση τοῦ 1929: ὁ καπιταλισμὸς πλησίαζε ὀλοταχῶς πρὸς τὴ βαρβαρότητα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀποκορυφωθεῖ στὸν παγκόσμιον πόλεμο τοῦ 1939-45.

Ἡ κάμψη του ἦταν ἰδιαίτερα ἐντονὴ σὲ μιὰ χώρα σὰν τὴν Ἰσπανία, ὅπου ἡ ἄρχουσα τάξη ἀπαρτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀσταθὲς μίγμα μιᾶς ἀδύναμης βιομηχανικῆς μπουρζουαζίας — σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑποταγμένης στὰ ξένα τράστ — καὶ ἐνός εὐρύτατου ὀπισθοδρομικοῦ τομέα (ἐξασπισμένοι φεουδάρχες, εὐγενεῖς γαιοκτήμονες, κληρὸς μὲ τεράστια γαιοκτησία), ποὺ ἐφάρμοζαν ἀπὸ κοινῶν μιὰ θηριώδη ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἀγροτιάς.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κρίσης τοῦ 1929, ἡ δικτατορία τοῦ Πρίμο ντὲ Ριβέρα — σύμβολο μιᾶς ἐπιπλάστης σταθερότητας — κατέρρευσε καὶ παρέσυρε στὴν πτώση της καὶ τὴν ἴδια τὴ μοναρχία. Ἀλλὰ ἡ ἀσπικὴ Δημοκρατία τοῦ 1931 ἀναπόφευγα ἀποκάλυψε τὴν ἐγγενῆ ἀδυναμία τῆς ἰσπανικῆς ἄρχουσας τάξης: στὴν τελευταία ἔλειπε μιὰ κεντρικὴ ἐξουσία σταθερὰ ἐδραιωμένη καὶ ὀργανωμένη: τὰ περιθώρια τῶν πολιτικῶν της ἐλιγμῶν ἦταν ἐξαιρετικὰ περιορισμένα: τῆς ἔλειπε ἡ ὑποστήριξη μιᾶς σημαντικῆς μεσοκλάσης τάξης: τέλος, ἔβλεπε νὰ ὀρθώνεται ἐναντίον της ἡ ὀρμητικὴ ἀγωνιστικὴ μιᾶς ἐργατικῆς καὶ ἀγροτικῆς τάξης ἀγανακτισμένης ἀπὸ τίς ἀυξάνομενες κοινωνικὲς ἀνισότητες (ἐκφραση τῆς οἰκονομικῆς φτώχειας τῆς χώρας) καὶ θρυσκόμενης ἐπὶ ποδὸς πολέμου χάρις στὶς ἀποραδικὰς ἐξεγέρσεις ποὺ ἀπέρρεαν ἀπὸ τούτη τὴν κατάσταση μιζέριας.

Σ' ὀλόκληρον τὸν κόσμον τὸ Κεφάλαιο προσπαθοῦσε νὰ ἀνταπεξέλλθει σ' αὐτὴν τὴν περίοδο παρακμῆς μὲ δύο φαινομενικὰ ἀντιπυθόμενες στρατηγικὲς ποὺ ἐξυηρετοῦσαν τὰ ἴδια συμφέροντα: σ' ὀρισμένες χώρες, ὅπως ἡ Γερμανία, Ἰταλία, Πορτογαλία κλπ., ἐπαιζε τὸ χαρτί τοῦ φασισμοῦ: σ' ἄλλες πάλι χώρες ἐπαιζε τὸ χαρτί τῆς δημοκρατίας καὶ συνένωνε

πάνω στη βάση του καπιταλιστικού προγράμματος — Νιού Ντήλ, άμση επέμβαση του Κράτους στις άποικίες — όλες τις κοινωνικές τάξεις (λαϊκά μέτωπα). Στην Ίσπανία ή μπουρζουαζία δοκίμασε ταυτόχρονα και τις δύο στρατηγικές: άπ' τή μιά μεριά ό φασιστικός άπολυταρχισμός με τήν άπόπειρα πραξικοπήματος του Σανχούρχο τό 1932, τήν κυβέρνηση Ζιλ Ρόμπλ τό 1933-35, τό κίνημα του Φράνκο τό 1936' από τήν άλλη ή «Δημοκρατία», ή πολιτική του λαϊκού μετώπου, ή ιερά συμμαχία τής «πεφωτισμένης» μπουρζουαζίας, των μεσαίων τάξεων και των εργατικών οργανώσεων (άπό τήν U.G.T. και τους σταλινικούς μέχρι τήν ίδια τήν C.N.T. - F.A.I.!) γύρω άπό τό πολιτικό πρόγραμμα του Κεφαλαίου.

Τό διπλό αυτό παιχνίδι τής ισπανικής μπουρζουαζίας έξηγει γιατί ή φρανκική εξέγερση τής 18ης Ίουλίου 1936 ήταν κάτι περισσότερο άπό ένα άπλό στρατιωτικό πραξικόπημα και άποσπηνίζει τήν άναμφισβήτητη σιωπηρή συνενοχή τής Δημοκρατίας του Λαϊκού Μετώπου. Άλλά ή όλότελα αύθόρμητη άπάντηση τής εργατικής τάξης μετέβαλε τήν κατάσταση μέσα σε 24 ώρες, άποσπώντας τις εργατικές οργανώσεις άπό τήν παθητικότητά τους και συντρίβοντας τήν ύπουλη έχθρότητα τής δημοκρατικής μπουρζουαζίας ή όποια, σύμφωνα με τόν ίδιο τόν πρόεδρο Άγκάλα Θαμόρα δέν θά είχε καν διανοηθεί νά άντισταθεί στον Φράνκο άν δέν τήν ύποχρέωναν οι μάζες.

Τά γεγονότα μιλάνε άπό μόνα τους. Μετά τις 19 Ίουλίου τό προλεταριάτο, συνδυάζοντας τήν ένοπλη πάλη του με τή γενική άπεργία, φέρνει τήν κοινωνική ένταση στο μάξιμουμ. Μόνο μετά τις 28 Ίουλίου, όταν ή γενική άπεργία έσθησε τελείως, ή τρομοκρατημένη δημοκρατική μπουρζουαζία μπόρεσε και πάλι νά επιδιώξει νά προσαρμοστεί στή νέα κατάσταση. Νομιμοποίησε τά τετελεσμένα γεγονότα (άπαλλοτριώσεις, διανομή τών γαιών, εργατικός έλεγχος, έκκαθάριση του στρατού και τής άστυνομίας κλπ.), με τόν όρο ότι οι κατακτήσεις αυτές θά παρέμεναν ύποταγμένες στις άνάγκες του άντιφρανκικού πολέμου και ότι έτσι θά έγκαταλείπονταν, με τό πρόσχημα του πολέμου, ή άπαραίτητη καταστροφή τής άστικής πολιτικής έξουσίας, ή μ' άλλα λόγια του καπιταλιστικού Κράτους.

Οι προλεταριακές πολιτοφυλακές, πού δημιουργήθηκαν αύθόρμητα μέσα στην κοινωνική άναταραχή, έπесαν άρκετά γρήγορα κάτω άπό τόν αύξανόμενο έλεγχο τής «Κεντρικής Έπιτροπής των Πολιτοφυλακών», ενός οργανισμού τυπικά προλεταριακού, άλλα πολιτικά έλεγχομένου άπό τους σοσιαλιστές, τους σταλινικούς, τους άναρχικούς και τά άστικά κόμματα, στα όποια άνηκε ή πλειοψηφία των εκπροσώπων. Παράλληλα οι κολλεκτιβοποιήσεις, πού είχαν σαν σκοπό νά θέσουν ύπό τόν άμεσο έλεγχο του προλεταριάτου τις σχέσεις παραγωγής και διανομής, είδαν τή λειτουργία τους νά ύποτάσσεται στο «Οικονομικό Συμβούλιο» ή ύπουργείο οικονομίας τής κυβέρνησης τής Αυτόνομης Διοίκησης τής Καταλωνίας.

Ή μπουρζουαζία διατηρούσε κάτι περισσότερο άπό μιάν άπλή επίφαση έξουσίας. Τά θεμελιώδη γρανάζια του Κράτους παρέμεναν σχεδόν άνεπαφα: ό στρατός (με νέες μορφές) ή άσττυνομία (οι μονάδες των Σωμάτων Έφόδου και τής Έθνοφρουράς δέν διαλύθηκαν άλλα παρέμεναν στρατοπεδευμένες περιμένοντας τήν ώρα τους) τέλος ή γραφειοκρατία, πού προσπαθούσε νά προσαντολίσει προς τήν κατεύθυνση των συμφερόντων τής μπουρζουαζίας τις άποφάσεις τής Κεντρικής Έπιτροπής των Πολιτοφυλακών και του Οικονομικού Συμβουλίου. Ή άρχική γενική άπεργία μετασηματίσθηκε σε άγώνα πού άντιπαρέθετε τους εργάτες στους εργάτες και τους άγρότες στους άγρότες ύπό τόν έλεγχο τής μπουρζουαζίας, τόσο άπό τή φρανκική πλευρά όσο και άπό τήν πλευρά του προέδρου τής Αυτόνομης Διοίκησης τής Καταλωνίας Κόμπανος και του προέδρου τής Δημοκρατίας Άθάνα. Ήταν φανερό πώς άκόμα και ή νίκη τής άντιφασιστικής παράταξης άπειλούσε νά ενισχύσει τή δημοκρατική μπουρζουαζία και νά στραφεί έτσι ενάντια στα ταξικά συμφέροντα του προλεταριάτου.

Στήν ενίσχυση των γραναζιών του Κράτους και στην πολιτική ύπονόμευση των επαναστατικών έπιπευγμάτων, τόσο στο μέτωπο όσο και στα μετόπισθεν, ήρθε νά προστεθεί ή ενίσχυση τής πολιτικής τής μπουρζουαζίας μέσω τής Ίερās Συμμαχίας τής U.G.T., των σταλινικών και τής ήγεσίας τής C.N.T. - F.A.I. Ή σταλινοκαπιταλιστική άντίδραση άναζητούσε διαρκώς εύκαιρίες γιά νά έπιθεθεί κατά τής επανάστασης. Στά τέλη Άπριλίου του 1937, ή Διεύθυνση Δημοσίας Τάξεως προσπάθησε νά εφαρμόσει ένα διάταγμα τής Καταλάνικης Διοίκησης πού απαγόρευε στις λαϊκές Περιπόλους Έλέγχου νά κυκλοφορούν και νά άσκοούν τά καθήκοντά τους. Σάν άπάντηση, οι ένοπλοι εργαζόμενοι τοποθετήθηκαν σε στρατηγικά σημεία και άφώπλισαν 250 έθνοφρουρούς σταλμένους άπό τή Διεύθυνση Δημοσίας Τάξεως. Έξάλλου, ή Καταλάνικη Διοίκηση έστειλε στο μέτωπο στρατεύματα γιά νά άντικαταστήσει τις εργατικές έπιτροπές πού τό έλέγχανε άπό τις 19 Ίουλίου: τό μεγαλύτερο μέρος

τους άπωθήθηκε και άφοπλίστηκε, ένώ έγιναν βίαιες συγκρούσεις ιδιαίτερα στη Ζώνη του Ρυίγοερδα. Μιά γενική και άποφασιστική σύγκρουση φαινόταν να πλησιάζει.

Πράγματι, τόν Μάη του 1937 ή άντεπανάσταση, έχοντας όλοκληρώσει τις προετοιμασίες της, έκρινε πώς έφτασε ή στιγμή νά περάσει από τόν φραστικό πόλεμο στην ένοπλη επίθεση, νά έξορμήσει κατά της επανάστασης με στόχο τόν κατακερματισμό, τήν άπόωση και τόν εκμηδενισμό της. "Έτσι τήν 3η Μαΐου, στις τρεις παρά τέταρτο, ό Κομμισσάριος Δημοσίας Τάξεως της Καταλάνικης Διοίκησης ό σταλινικός Ροντρίγκεζ Σάλας, έπικεφαλής μίας μονάδας τών σωμάτων έφόδου, άποπειράθηκε νά καταλάβει τό τηλεφωνικό κέντρο της πλατείας Καταλωνίας, έφοδισμένος με μία διαταγή κατάληψης πού είχε ύπογράψει ό σύμβουλος της Καταλάνικης Διοίκησης Αίγουαδέ' οι έργαζόμενοι του κέντρου άπάντησαν στα όπλα με τά όπλα. "Αμέως, με μόνη πρόκληση τόν θόρυβο τών πρώτων πυροβολισμών, οι καταλάνοι έργάτες ξεσηκώθηκαν με τά όπλα στα χέρια όπως και στις 19 'Ιουλίου του 1936' συνδύασαν τή γενική άπεργία με τήν ένοπλη πάλη, κάλυψαν τήν περιοχή με όδοφράγματα και έτοιμάστηκαν νά καταλάβουν με έφοδο τήν έδρα της Καταλάνικης Διοίκησης με τό πρώτο σήμα της άνώτερης ήγεσίας της C.N.T. - F.A.I. "Όπως ή φασιστική πρόκληση του 'Ιουλίου του 1936, έτσι και ή σταλινική προβοκάτσια τόν Μάη του 1937 έδειξε τήν άπόφαση του καταλινικού προλεταριάτου νά ώθήσει τήν ταξική πάλη μέχρι τις έσχατες συνέπειές της.

"Η Κεντρική Κυβέρνηση άντέδρασε γρήγορα τόσο στο πολιτικό όσο και στο στρατιωτικό μέτωπο, στέλνοντας στην Καταλωνία δύο άντιπρόσωπους της 'Ιερās Συμμαχίας — τούς «άναρχικούς» ύπουργούς Γκαρσία "Ολιβερ και Φρεντερικά Μόντσευ — και 5.000 άντρες τών σωμάτων έφόδου, ένώ ό πολεμικός στόλος έστρεφε τά κανόνια του προς τή Βαρκελώνη. "Η κρατική έξουσία της μπουρζουαζίας, οι άντεπαναστατικές οργανώσεις (U.G.T., σταλινικοί) και ή ήγεσία της C.N.T. - F.A.I., της ίδιας της όργάνωσης του προλεταριάτου, συνδυάζουν τήν κατασταλτική δύναμή τους και συντρίβουν — άν και όχι δίχως άντίσταση! — τήν τελευταία άπόπειρα του όπλισμένου προλεταριάτου νά σώσει τήν επανάσταση. "Απ' τή στιγμή πού τό επαναστατικό κίνημα άφοπλίστηκε ύλικά και ήθικά, ή νίκη του φρανκισμού ήταν άπλως Ζήτημα χρόνου.

Γιά τήν έξασφάλιση της επανάστασης δέν άρκει νά έχουν όπλιστεί οι μάζες και νά έχουν άπαλλοτριώσει τή μπουρζουαζία: πρέπει νά καταστρέψουν όλοκληρωτικά τό Κράτος και νά οργανώσουν τό δικό τους σύστημα. Πρέπει νά είναι ικανές νά καταπολεμήσουν τις ιδέες πού άντιπροσωπεύουν οι σταλινικοί και ρεφορμιστές ήγέτες με τό ίδιο σθένος πού καταπολεμούν τις καπιταλιστικές προσωπικότητες και τούς ήγέτες τών άστικών κομμάτων. Μετά τόν Μάη του 1937, κάθε επαναστατικό έγχείρημα πού δέν θα συμμορφωθεί μ' αυτά τά διδάγματα, είναι άμετάκλητα καταδικασμένο ν' άφανιστεί. "Η επίθεση κατά του Κράτους, ή άδιάλλακτη σύγκρουση με τή σταλινορροφομιστική άντεπανάσταση: νά τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της επανάστασης πού πλησιάζει.

"Η σημερινή επαναστατική άνάκαμψη δέν μπορεί, με τή σειρά της, νά γίνει κατανοητή παρά μόνο σε συνάρτηση με τήν ιστορική πραγματικότητα τών ήμερών μας: σε σχέση με τήν παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος άφ' ενός, και με τό τέλος της βαθείας ύφεσης του διεθνούς έργατικού κινήματος άφ' έτέρου.

"Η πτώση του τελευταίου επαναστατικού προμαχώνα, τό 1937, ήταν στην πραγματικότητα τό προάνγκρουσμα μίας θάρβαρης διεθνούς άντεπανάστασης: παγκόσμιος πόλεμος, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ό τρόμος της άτομικής βόμβας. "Ο παρακμασμένος καπιταλισμός χρειάζοταν αυτά τά θηριώδη άλλα άποτελεσματικά μέσα για νά συγκρατήσει τήν έξευση τών άντιφάσεων του συστήματος. Χάρη στη φυσική καταστροφή, με τόν πόλεμο, τών μέσων παραγωγής, τών έμπορευμάτων και τών ανθρώπων, ή αγορά παρέμενε προσωρινά έλεύθερη, για ένα νέο κύκλο συσσώρευσης του κεφαλαίου. "Η μεταπολεμική οικονομική άνάπτυξη χρειάστηκε νά παραχωρήσει τή θέση της στην ώριμότητα για νά ξανσβούιν στην έπιφάνεια οι άντιφάσεις του συστήματος.

"Ο παγκόσμιος πόλεμος έβαλε φραγμό στις επαναστατικές προοπτικές του διεθνούς προλεταριάτου. "Ολη ή ένεργητικότητά του ύποτάχθηκε στα συμφέροντα του «συμμαχικού μπλόκ» πού συγκέντρωνε τις άστικές δημοκρατίες και τή Σοβιετική "Ένωση, ή όποία άνέλαβε όριστικά τό ρόλο ήμπεριαλιστικής δύναμης. "Η μεταπολεμική περίοδος υπέταξε τήν εργατική τάξη σ' ένα προτσέσσο αύξανόμενης εκμετάλλευσης, διευριμένης, άνοικοδόμησης του παραγωγικού μηχανισμού, έντατικοποίησης τών ρυθμών έργασίας, αύξης του ποσοστού ύ-

περαξίας: κοντολογής, σ' ένα προτσέσσο ήθικης και φυσικής άφομοίωσης στο πολιτικό πρόγραμμα του Κεφαλαίου.

Η άφομοίωση αυτή δέν πραγματοποιείται μονάχα υπό τή διεύθυνση τής μπουρζουαζίας και του άστικου Κράτους· χρωστάει πολλά στις εργατικές οργανώσεις (συνδικάτα, σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά κόμματα), που προσπαθούν να πλασιώσουν τó προλεταριάτο και να τó έγκλωβίζουν μέσα σέ αύστηρά ιεραρχημένες και γραφειοκρατικές δομές, ώστε να διαπραγματεύονται έν όνόματί του συμφωνίες με τή μπουρζουαζία. Άλλά στο μέτρο που τó νέο προτσέσσο επέκτασης του κεφαλαίου επιτυγχάνει τούς στόχους του και που ή ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων ξεπερνά τις ιδιόμορφες συνθήκες τής μεταπολεμικής άνοικοδόμησης, οι αντίφάσεις του συστήματος έπανεμφανίζονται στο φώς τής μέρας: ή επαναστατική έναλλακτική λύση στο πολιτικό πρόγραμμα του Κεφαλαίου διαγράφεται ξεκάθαρα.

Οι «άγριες άπεργίες» (δηλαδή αυτές που γίνονται έξω από τά συνδικάτα και τούς άλλους οργανισμούς χειραγώγησης, και πολύ συχνά έναντίον τους) άποκτούν μίαν αύξανόμενη σημασία και δύναμη στις άναπτυγμένες χώρες. Όλοένα περισσότεροι εργάτες καταλήγουν, έστω και έν όνόματι τής άπλης άποτελεσματικότητας, να μίν εμπιστεύονται στις διεκδικήσεις τους στις παραδοσιακές οργανώσεις, να δίνουν στους άγώνες τους μίαν αύτόνομη όργάνωση, άναλαμβάνοντας έτσι οι ίδιοι τήν υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Αυτές οι «άγριες άνεργίες» που είχαν άρχικά τόν χαρακτήρα μεμονωμένων έξεγέρσεων, μετατρέπονται σέ πλατεία κινήματα αύθόρμητων γενικών άπεργιών: στο Βέλγιο τó 1960-61, στη Γαλλία τόν Μάη του '68, στην Πολωνία τó 1970-71.

Η κρίση τής πλασιώσης και χειραγώγησης του προλεταριάτου άρχίζει από τά πατροπαράδοτα γρανάζια τής διατήρησης του συστήματος και άναγγέλει ένα εύρύ κίνημα του διεθνούς προλεταριάτου, που θά άποσκοπεί στην καταστροφή των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων (μισθωτή εργασία, έκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο) και στην έπιβολή του δικού του συστήματος: του άντιεξουσιαστικού κομμουνισμού. Η ιδιόμορφία των τωρινών άγώνων και ή δύναμή τους έγκειται σέ τούτο, ότι σήμερα ήδη υπάρχουν οι προϋποθέσεις τής διεθνούς επανάστασης: τó Ξέσπασμά τής είναι άπλως ζήτημα περιστάσεων. Άκόμα και ή μικρότερη σπίθα άποτελει σήμερα άπειλή για τόν καπιταλισμό.

Αυτό δείχνει ή καθημερινή πάλη τής εργατικής τάξης στη χώρα μας. Τó ισπανικό εργατικό κίνημα ζεί σήμερα τή μετάβαση από τούς «άγριους» άγώνες (που διεξάγονται έξω από κάθε διεθυντική πρωτοπορία) στη δημιουργία τής ταξικής του αυτοοργάνωσης. Μερικά σημαντικά τμήματα του εργατικού κινήματος, μέσα στην καθημερινή τους πάλη κατά του καπιταλισμού, όδηγήθηκαν να διακόψουν τις σχέσεις τους με διάφορες οργανώσεις που άποκαλύπτονταν όλοένα περισσότερο σαν φρένο στην πρόοδο του άγώνα. Η ρήξη με τόν ρεφορμισμό του Κομμουνιστικού Κόμματος και με τις «Εργατικές Έπιτροπές» που έλέγχονταν από τούς σταλινικούς άποτελεσε τó πρώτο βήμα προς τήν ταξική αυτοοργάνωση. Άμέσως μετά, τó προλεταριάτο ύποχρέωθηκε να άντιμετωπίσει με τó ίδιο σθένος τις άπόπειρες ενός πλήθους μικρομάδων και ύποτιθέμενων πρωτοποριών για τήν έγκαθίδρυση ενός νέου διεθυντισμού μέσα στους κόλπους του άντιρεφορμιστικού εργατικού κινήματος.

Τó περιεχόμενο τής πάλης των τελευταίων χρόνων άρχίζει να μορφοποιείται· ό άγώνας συντονίζεται και γενικεύεται, θέτοντας ξεκάθαρα τις βάσεις τής ταξικής αυτοοργάνωσης του προλεταριάτου. Η εργατική τάξη συνειδητοποιεί τήν κατάστασή της στο μέτρο που βαθαίνει ό άγώνας της. Όργανώνεται στη βάση μέσα στα εργοστάσια και στις συνοικίες. Άπορρίπτει κάθε διαχωρισμό μεταξύ ήγετων και εκτελεστών. Άγωνίζεται ήδη από σήμερα για μιά κοινωνία όπου ή χειραφέτηση των εργαζομένων θά είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων, για μίαν άταξική κοινωνία.

Όπως ό Μπερνέρι τó 1937, έτσι και μεις σήμερα άγωνιζόμαστε για τήν επανάσταση και για τήν άπαραίτητη προϋπόθεσή της: τήν ταξική αυτοοργάνωση του προλεταριάτου.

ΕΝΟΠΙΑ ΑΓΚΙΤΑΤΣΙΑ: Η ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ ΥΠΟ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΤΕΡΡΟΡΙΣΜΟΥ

Η Βαρκελώνη ζεί μέσα στην ψύχωση των ένοπλων ληστειών: δυό άστυνομικοί φυλάνε διαρκώς όλες τις τράπεζες τής πόλης, ένώ τά αυτοκίνητα τής άστυνομίας περιπολούν, έλέγχουν και έρευνούν άδιάκοπα. Οι έφημερίδες κάνουν έκκλήσεις για «συνεργασία» του πλη-

θυσμού ενάντια στο «νέο είδος εγκληματικότητας». Μερικά άρθρα υποδεικνύουν στους νομοταγείς πολίτες, υπάλληλους και πελάτες, τι πρέπει να κάνουν σε περίπτωση επίθεσης εναντίον μιας τράπεζας. Παρά την έντυπωσιακή επίδειξη δυνάμεων, η αστυνομία είναι άνοιχτη και δεν κατορθώνει να αιφνιδιασει καμιά «συμμορία» από καταφύγιό της. Πολλές φορές κάθε μήνα, «χτενίζει» μάταια όρισμένες λαϊκές συνοικίες.

Μέσα σε μερικούς μήνες πραγματοποιήθηκαν πάνω από τριάντα ένοπλες επιθέσεις! Σύμφωνα με τις εφημερίδες πρωτοστατεί μία όρισμένη «συμμορία», η «συμμορία των STEN», γιατί 11 επιθέσεις μέσα σε διάστημα δύο μηνών έγιναν από ομάδες όπλισμένες με αγγλικά αυτόματα STEN. 'Ο άπολογισμός είναι πολύ βαρύς για την αστυνομία: 24 εκατομμύρια πεσέτες (2 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα), ένας αστυνομικός νεκρός, και άρκετοι τραυματίες μεταξύ των οποίων κι ένας τραπεζικός υπάλληλος.

Έκτός απ' την ικανότητά τους να παίρνουν χρήματα, οι «ληστές» προκαλούν και γελοιοποιούν την αστυνομία:

— Στις 21 Δεκεμβρίου 1972, ενώ η αστυνομία φρουρεί όλες τις τράπεζες, μία ομάδα τεσσάρων ένοπλων επιτίθεται κατά της «Casa Provincial» στο ισόγειο του κτιρίου όπου βρίσκονται οι κοιτώνες της ισπανικής πολιτικής αστυνομίας!!

— Τρεις ημέρες αργότερα, στο ίδιο περίπου μέρος, μία άλλη ομάδα επιτίθεται κατά της «Banca de Viscaya» και παίρνει το ισόποσο 250 χιλιάδων γαλλικών φράγκων χωρίς καν να την αντίληφθούν οι αστυνομικοί που φρουρούν την τράπεζα!!

— Κατά τα τέλη Δεκεμβρίου 1972, το Ταμειτήριο της Bandalona (μιάς συνοικίας της Βαρκελώνης) δέχεται την επίθεση «τριών δολοφόνων», οι οποίοι αφήνουν μιάν ανακοίνωση που «έκθειάζει τον δίκαιον θάνατον ενός άλλου δολοφόνου», του άναρχοσυνδικαλιστή αγωνιστή της C.N.T. Φραντσίσκο Σαμπάτε Λόπαρτ, (Ο Λόπαρτ, που σκοτώθηκε σε μία μάχη με τις κρατικές δυνάμεις είναι πασίγνωστος στην Καταλωνία κι έχει γίνει σύμβολο της ένοπλης άγριότητας).

— Τόν Σεπτέμβριο του 1972, σε μία πόλη της Cerdanya, η τράπεζα δέχεται την επίθεση τριών νέων που στη συνέχεια καταφεύγουν στα βουνά (βουνά που βρισκότουσαν υπό τον έλεγχο άνταρτών μέχρι το 1963). Διακόσιοι έθνοφρουροί «χτενίζουν» την περιοχή χωρίς να τολμήσουν να μπουν στο δάσος...

— Στις 2 Μαρτίου 1973, παρά την παρουσία αστυνομικών κοντά στην τράπεζα και τρία σήματα συναγερμού, πέντε άτομα επιτίθενται στην «Ισπανοαμερικανή τράπεζα» στο Paseo Fabra i Puig, στη λαϊκή συνοικία του San Andres. Λάφυρα: το ισόποσο 100 χιλιάδων γαλλικών φράγκων — ενώ τραυματίζονται ένας υπάλληλος κι ένας αστυνομικός που προσπάθησαν να επέμβουν.

Ενώ οι ειδήσεις των εφημερίδων σχετικά με τις ένοπλες επιθέσεις λογοκρίνονται επανειλημμένα, οι φαλαγγίτικες ομάδες γεμίζουν τους τοίχους της Βαρκελώνης με το σύνθημα «ROBOS NO» (όχι στις ληστείες) αντί για το παραδοσιακό «ROJOS NO» (όχι στους κόκκινους).

Τα σχετικά άρθρα δεν είναι στο εξής παρά επίσημες ανακοινώσεις της αστυνομίας. Οι πιο τολμηροί δημοσιογράφοι διοχετεύουν μερικές πληροφορίες τις οποίες παίρνουν παρακολουθώντας τον ασύρματο της αστυνομίας, τη μοναδική πηγή πληροφοριών εφόσον τους απαγορεύεται να κάνουν ρεπορτάζ και να ζητάνε στοιχεία από τους αυτόπτες μάρτυρες.

Μόλις στις 24 Ιανουαρίου 1973 εκδόθηκε η πρώτη επίσημη ανακοίνωση της Αστυνομίας, που ανήγγελλε την ύπαρξη «ένοπλων ομάδων άναρχοκομμουνιστικών τάσεων», μετά τη σύγκρουση δύο αγνώστων με τη γαλλική αστυνομία και την ισπανική έθνοφρουρά στη συνοριακή περιοχή του Bourg-Madame. Στα χέρια της αστυνομίας εγκαταλείφθηκαν σάκκοι με προπαγανδιστικό υλικό, χρήματα (το ισόποσο 20.000 φράγκων) και ένα αυτόματο STEN. Παρά το συντονισμένο άνθρωποκνηνητό δύο αστυνομικών, τα «δύο άτομα» ξέφυγαν μαζί με τους συνενόχους τους. Το Radio-Paris (σταθμός της γαλλικής ραδιοφωνίας που εκπέμπει στα ισπανικά) κάνει λόγο για μιάν ένοπλη ομάδα που διέπραξε «πολλά αδικήματα» και στις δύο χώρες.

Τόν Φεβρουάριο του 1973, η ισπανική αστυνομία παραδίδει στην κυβέρνηση άλλη μία επίσημη ανακοίνωση μετά από αίτηση της γαλλικής αστυνομίας, που έρευνά σχετικά με την υπόθεση της Τουλούζης όπου είχαν άναμιχθεί τέσσερα μέλη του M.I.L. (Ιβηρικό Κίνημα 'Απελευθέρωσης). 'Η ανακοίνωση παραδέχεται την ύπαρξη τρομοκρατικών ομάδων που έχουν συγκροτηθεί σε άνατρεπτική όργάνωση, και άναφέρει ότι έχουν τη βάση τους κυρίως στους συνδικαλιστικούς κύκλους και ότι χρηματοδοτούν και υποστηρίζουν έργατικές ομάδες (χρή-

ματα, πλαστά χαρτιά, έκτύπωση παράνομου υλικού — Βλέπε: «Le Monde», 13 Μαρτίου 1973).

Οι αντίκειμενικές συνθήκες (οικονομικές κρίσεις κλπ.) διαβρώνουν τη βάση των παραδοσιακών «ρεφορμιστικών» διεκδικήσεων — αυτών δηλαδή που υποτάσσονται στα συμφέροντα του συστήματος. Η εργατική τάξη πρέπει σήμερα να διαλέξει ανάμεσα στην ολοκληρωτική υποταγή της και στην ανοιχτή άρνηση του συμβατικού πλαισίου των διεκδικήσεων. Ήδη δεν μπορεί να βασίζεται πάνω σ' αυτούς που επιζητούν να την ελέγξουν μέσω των «εργατικών» οργανώσεων, συνδικαλιστικών είτε πολιτικών.

Αυτά βρίσκονται σε αντίθεση με τη στρατηγική του Κομμουνιστικού Κόμματος και των δορυφόρων συνδικαλιστικών οργανώσεων, που αποβλέπουν στη νομιμοποίησή τους χάρη στην «καμπάνια φιλελευθερισμού» της φρανκικής κυβέρνησης. Το Κ.Κ. είναι θερμός υπέρμαχος της ταξικής συνεργασίας και βάζει τροχοπέδη σ' όλους τους ριζοσπαστικούς αγώνες (φτάνοντας μέχρι τη διάλυση άπεργιών και το κήρυγμα υπέρ του εισοδησμού στα κυβερνητικά συνδικάτα). Είναι επιτακτική ανάγκη για την εργατική τάξη, εάν δεν θέλει να δεθεί χειροπόδαρα, να αναλάβει άμεσα την αυτοοργάνωσή της. Ήδη τα πιο προχωρημένα στρώματά της δημιούργησαν το υπόβαθρο έπιτροπών, επιχειρήσεων, όπως στην Καταλωνία και στη Χώρα των Βάσκων. Η ταξική αυτοοργάνωση δεν είναι άπλως μία τακτική του αγώνα, αλλά βαθύτατη ανάγκη του εργατικού κινήματος.

Η αυτοοργάνωση των εργαζομένων προϋποθέτει σήμερα το ξεπέραςμα μίας σειράς περιοριστικών πλαισίων:

— Πρέπει να καταργηθεί κάθε διευθυντικός κομματικός ρόλος μέσα στο κίνημα. Αγώνας ενάντια στην κρατικοκαπιταλιστική ιδεολογία, ενάντια στην πατερναλιστική κηδεμονία του ρεφορμισμού, ενάντια στην άδυναμία του σεκταρισμού των μικροοργανώσεων, ενάντια στον «κλασσικό» εργατισμό.

— Έργατική αυτοοργάνωση σ' όλα τα επίπεδα με έπιτροπές επιχειρήσεων, με εκλεγμένες και ανακλητές αντιπροσωπείες που συντονίζουν αυτές τις έπιτροπές, τέλος με την πολύπλευρη έμβάθυνση του αγώνα (ταμεία άλληλεγγύης, πληροφόρηση, ομάδες αυτοάμυνας, άπεργιακές φρουρές).

Μέσα στην καθημερινή πρακτική των αγώνων, αυτό σημαίνει ότι η εργατική τάξη θα στερηθεί το δικαίωμα χρήσης των μηχανισμών που χρησιμοποιούνταν μέχρι σήμερα (έκτυπωτικές εγκαταστάσεις, ταμεία άλληλεγγύης, διεθνείς έπαφές κλπ.). Πράγματι, άπ' τη στιγμή που η τάξη άπορριπτει τον έλεγχο των κομμάτων και των μικροοργανώσεων πάνω στον αυτόνομο αγώνα της, δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τους μηχανισμούς που ελέγχονται από τους επαγγελματίες πολιτικούς «άγωνιστές».

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να κάνει πίσω σ' αυτή τη στρατηγική του αυτόνομου αγώνα, που ήδη άρχισε να γίνεται πραγματικότητα. Πρέπει να προχωρήσει δίχως χρονοτριβή και διαταγμούς προς την αυτοοργάνωσή της.

Η κατάσταση άπαιτεί λοιπόν την εκπλήρωση μίας ολόκληρης σειράς καθηκόντων, άναγκαίων για την έδραϊωση της αυτόνομης στρατηγικής της ταξικής πάλης. Είναι όμως προφανές ότι τα καθήκοντα αυτά (άπόκτηση υλικών μέσων, ένίσχυση των ταμείων ύποστήριξης κλπ.) δεν μπορούν να εκπληρωθούν από μιλιταριστικές ομάδες, γιατί θα παρουσιάζονταν οι ίδιοι κίνδυνοι έλέγχου και πολιτικού διευθυντισμού.

Στην άστυνομική καταστολή πρέπει να άντιτάξουμε την προλεταριακή πρακτική. Έπί πολλά χρόνια οι διάφορες ομάδες εργατών οργανώνονταν αυθόρμητα μέσα στον αγώνα, σχηματίζοντας ομάδες αυτοάμυνας, άπεργιακές φρουρές κλπ., που άνταποκρίνονταν στις άνάγκες της στιγμής με τελειώς έφήμερο τρόπο.

Η έπάνοδος των αγώνων σε συνδυασμό με την έντατικοποίηση της καταστολής οδηγεί σήμερα στην έμφάνιση πολλών αυτόνομων ομάδων αγώνα, που πραγματοποιούν ληστείες και άλλες ένοπλες ένέργειες μέσα σ' ένα γενικό πλαίσιο ένοπλης άγχιτάσιας. Δεν πρόκειται λοιπόν για τυχαίο γεγονός ούτε για στρατηγική ξένη προς την εργατική τάξη (κάτι που συμβαίνει στην περίπτωση των τριτοκοσμικών μιλιταριστικών ομάδων). Πρόκειται για μιά άπαίτηση τακτικής του εργατικού κινήματος, που άνταποκρίνεται στην τωρινή κατάσταση της ταξικής πάλης και έξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό: την αυτοοργάνωση του προλεταριάτου, άπαραίτητη προϋπόθεση της στασιαστικής άπεργίας και της έπαναστατικής κατάλυσης του κοινωνικού κεφαλαίου.

ΤΙ ΠΟΥΛΑΜΕ; ΤΙ ΠΟΤΑ!!! — ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ; ΤΑ ΠΑΝΤΑ!!!

Τὸ κείμενο αὐτὸ ἀποτελεῖ εἰσαγωγικὸ σημεῖωμα σὲ μιὰ πλατύτερη μελέτη τῆς ομάδας τοῦ Μ.Ι.Λ. ποὺ εἶναι γνωστὴ στὴ Βαρκελώνη σὰν «Equipo Teórico».

Ἡ μελέτη ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν φιλοδοξεῖ νὰ πλασσάρει τὸ ἀποστειρωμένο ἐμπόρευσμά της στὴν ἐμποροπανήγυρη τῶν ἰδεολογιῶν, ἀλλὰ προτίθεται νὰ ρίξει φῶς σ' ὀρισμένα θεμελιώδη ζητήματα ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ παρακαμφθοῦν. Ὅσο ἦταν δυνατόν, τὰ ζητήματα αὐτὰ παρουσιάζονται σὰν ἀνεπίλυτα, ἀναφέρονται διάφορες γνώμες γιὰ τὰ ἴδια προβλήματα καὶ οἱ ἀπόψεις βασίζονται σὲ ἀναλυτικὴ ἐπιχειρηματολογία. Ὅμως δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ προσφυγὴ σὲ μιὰ σειρά γενικῶν ἰδεῶν, ἐξαιρετικὰ ἀπλῶν καὶ ἀλληλένδετων. Στὸ σημεῖωμα αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ συνοψίσουμε τίς γενικὲς ἰδέες ποὺ κατευθύνουν τὴ μελέτη μας.

— Θεωροῦμε σὰν ἀλλοτριωμένη κάθε μορφή διαχωρισμένης δραστηριότητας: τὴν «καθαρὴ» σκέψη, τὴν κουλτούρα, τὴν τέχνη, τὴν πολιτικὴ, τὴν καθημερινὴ ζωὴ ὅταν ἐρμηνεύεται σὰν «ἰδιωτικὴ ζωὴ» διαχωρισμένη ἀπ' τὴ «δημόσια ζωὴ», τὴν ἐργασία, τὸ θέαμα τοῦ ἐμπορεύματος κλπ.

— Θεωροῦμε ὅτι μοναδικὸ ἐπαναστατικὸ σχέδιο εἶναι ἡ θέληση ριζικῆς καταστροφῆς κάθε μορφῆς ἀλλοτρίωσης, μὲ πλήρη συνείδηση τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀλλοτρίωση καὶ ὁ διαχωρισμὸς μεταξὺ ἀξίας χρήσης καὶ πραγματικῆς οἰκειοποίησης ἔχουν τίς ρίζες τους στὴν ἀντικειμενοποίηση καὶ τὸν φετιχισμό ποὺ ἐνυπάρχουν στὴν κυριαρχία τοῦ ἐμπορεύματος. Ὁ Καπιταλισμὸς δὲν εἶναι παρὰ ἡ κυριαρχία τοῦ ἐμπορεύματος ἀναπτυγμένη στὸ ἔπακρο, ὁ μέγιστος βαθμὸς ἀντικειμενοποίησης καὶ φετιχισμοῦ, τὸ ἀνώτατο στάδιο τῆς ἀνθρώπινης ἀλλοτρίωσης.

— Τὸ ἐπαναστατικὸ σχέδιο, γιὰ νὰ μὴν παρεκκλίνει καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐπαναφομοιωθεῖ ἀπ' τὸν παλιὸ κόσμον τοῦ ἐμπορεύματος, τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀλλοτρίωσης, πρέπει νὰ προσαρμόσει τὰ μέσα του στὸν σκοπὸ του ὄχι ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς δὲν ἀγιάζει τὰ μέσα, ἀλλὰ ἐπειδὴ μέσα στὴν πρακτικὴ ὁ σκοπὸς κρίνει τὰ μέσα.

Αὐτὸ σημαίνει:

— Στὸ ἐπίπεδο τῆς σκέψης: δὲν μπορούμε νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ τῆς ἀλλοτρίωσης μὲ ἀλλοτριωμένες μορφές ἀγώνα (διαχωρισμένες, φετιχιστικές, ἀντικειμενοποιημένες...)

— Στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο: δὲν μπορούμε νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ συνόλου τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ συστήματος.

— Στὸ ὀργανωτικὸ ἐπίπεδο: γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀνοίξουμε τὸν δρόμον στὴ γενικώτερη αὐτοδιεύθυνση πρέπει νὰ ἀποτελοῦμε πιστὴ ἀντανάκλαση τῆς ἀντι-ἱεραρχικῆς κοινωνίας, πράγμα ποὺ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν τρόπο ὀργάνωσής μας.

— Οἱ συνέπειες αὐτῶν τῶν θέσεων δὲν εἶναι ἀφηρημένες· ἀντίθετα, τίς ἀνπιμετωπί- ζουμε καθημερινὰ μέσα στὴ συγκεκριμένη πρακτικὴ.

Ἄς συνοψίσουμε:

— Ἀπορρίπτουμε τὸ ρεφορμισμὸ καὶ κάθε ἀπόπειρα ἀγώνα κατὰ τοῦ συστήματος ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ του.

— Ἀπορρίπτουμε ἐξίσου ὅλες τίς μορφές μικροοργανώσεων, πρωτοποριῶν, φραστικῶν ἀριστερισμῶν, κλπ., στὸ μέτρο ποὺ ἀποτελοῦν ἀλλοτριωμένες καὶ ἀφομοιώσιμες μορφές ἀγώνα κατὰ τῆς ἀλλοτρίωσης καὶ τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας.

— Παρόμοια, ἀπορρίπτουμε τὴ μετατροπὴ τῆς ἐπαναστατικῆς σκέψης σὲ «εἰδικότητα», ἢ «διαχωρισμένη δραστηριότητα», ἐφόσον ἔτσι θὰ εἶναι ἀποκομμένη ἀπὸ τὸ πραγματικὸ κίνημα καὶ διαχωρισμένη ἀπὸ τὴ βαθύτερη προβληματικὴ του.

— Δὲν ἀποδεχόμαστε καθόλου μιὰ σειρά ἀπόψεων ὅπου ἡ συνεισφορὰ τοῦ ἔργου τοῦ Μάρξ θὰ ἐξυψωνόταν σὲ «δόγμα»· ἀπλῶς θεωροῦμε εὐκολώτερη καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὴ τὴν κριτικὴ τοῦ Κράτους, τοῦ ἐμπορεύματος, τῆς ἀλλοτρίωσης, κλπ., πάνω στὴ βάση μιᾶς ἐπανεργασίας τῶν θέσεων τοῦ Μάρξ καὶ ὄχι πάνω στὴ βάση ἀπλοϊκῶν ἢ ἀνεπεξέργαστων ἀπόψεων.

— Διαχωρίζουμε ριζικὰ τὴ θέση μας ἀπὸ τὸν κρατικὸ καπιταλισμὸ ποὺ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «σοσιαλισμοῦ» ἢ τοῦ «κομμουνισμοῦ», ὄχι μόνο κατέχει τὴν ἐξουσία στὶς χώρες τοῦ Ἀνατολικοῦ Μπλόκ ἀλλὰ καὶ ἐλέγχει σημαντικὸ τμῆμα τῶν πολιτικο-συνδικαλιστικῶν γραφειοκρατιῶν τῆς Δύσης.

— Μόνον τὸ διεθνὲς κίνημα τῶν Ἐργατικῶν Συμβουλιῶν μπορεῖ νὰ ἀναλάβει τὸν ἀγώνα κατὰ τῆς ἀλλοτρίωσης μὲ μὴ ἀλλοτριωμένες μορφές, τὸν ἀγώνα κατὰ τοῦ συστήματος καὶ τὴν ἐπεξεργασία ὀργανωτικῶν μορφῶν προσαρμοσμένων στοὺς στόχους του.

Αυτές είναι οι άρχες που ανακάλυψε το ισπανικό εργατικό κίνημα — μαζί με το διεθνές κίνημα — ξεκινώντας απ' τις συγκεκριμένες πραγματικότητες των τελευταίων χρόνων:

— Άγώνας της εργατικής τάξης εναντίον του επίσημου συνδικάτου C.N.S., πίσω απ' το οποίο κρύβονται τα δύο βασικά εμπόδια στον δρόμο της ολοκληρωτικής της χειραφέτησης: το Κράτος και η μπουρζουαζία.

— Αρχικά τα κόμματα και οι μικροοργανώσεις πρότειναν μία τακτική τελείως άσυμβίβαστη με τα γεγονότα: τόν εισοδομισμό στη C.N.S. 'Η τάξη ήρθε εκ των πραγμάτων σε σύγκρουση με τους ηγέτες και τους υπεύθυνους των κομμάτων και μικροοργανώσεων, που έννοούν να μονοπωλούν τους αγώνες.

— Στη συνέχεια η τάξη έδειξε ξεκάθαρα τη ριζική της αντίθεση προς τη C.N.S. και αντιτάχθηκε σ' όσους κατόρθωσαν να διεισδύσουν σ' αυτήν εν όνόματι της λαθεμένης τακτικής του εισοδομισμού. Έτσι ήρθε σε αντίθεση με το σύνολο των κομμάτων και μικροοργανώσεων, άντι να περιοριστεί στη διαφωνία με τους γραφειοκράτες ηγέτες τους.

— Επεξεργασία νέων μορφών ταξικής πάλης, όχι μόνο εναντίον της C.N.S. αλλά και άμεσα εναντίον της μπουρζουαζίας. Αυτό άφορα κυρίως τους βιομηχανικούς τομείς αίχμης και σημαδεύει το ξεπέρασμα του άμυντικού χαρακτήρα των αγώνων.

— Το χάσμα άνάμεσα στα κόμματα ή μικροοργανώσεις, που έννοούν να μονοπωλούν τους αγώνες, και την ταξική πάλη που προλεταριάτου έπανεμφανίζεται ξεκάθαρα με άφορμή τις συνδικαλιστικές έκλογές του 1971: όρισμένοι ύποστηρίζουν άκόμα τόν εισοδομισμό για να διατηρήσουν και να αύξήσουν τα στελέχη που εισέδυσαν στη C.N.S., ενώ άλλοι προβάλλουν άκόμα πιό άπατηλά έπιχειρήματα και προφασίζονται ότι ή συμμετοχή στις συνδικαλιστικές έκλογές θα όδηγήσει στη δημιουργία ενός «μαζικού κινήματος» όπως το 1966, χωρίς να λαμβάνουν ύπ' όψη ούτε τις άποφασιστικές έμπειρίες του άγώνα κατά της C.N.S. ούτε τις νέες οργανωτικές μορφές της τάξης.

— Παρά την άνισόμετρη άνάπτυξη του ισπανικού Καπιταλισμού, αυτές οι νέες οργανωτικές μορφές του προλεταριάτου, που έμφανίζονται σ' όλες τις γωνίες της Ισπανίας, συγκλίνουν αυθόρμητα προς την ίδια γενική στρατηγική. 'Η συνταύτιση του περιεχομένου των αυτόνομων εργατικών αγώνων πραγματοποιείται όλοτετα αυθόρμητα όταν καταρρέουν όλοι οι συγκεντρωτικοί και γραφειοκρατικοί οργανισμοί άνέναντι στις γενικές προοπτικές που θέτει το αυτόνομο και συχνά τελείως αυθόρμητο κίνημα της τάξης, το άξιοθρήνητο θέαμα των κομμάτων και μικροοργανώσεων, που στερούνται της στοιχειωδέστερης γενικής προοπτικής και άρκούνται να φυτοζωούν σε καθαρό έμπειρικό και έπαρχιακό πλαίσιο, έπιβεβαιώνει τόν άμετάκλητο χαρακτήρα του χάσματος μεταξύ του πραγματικού ταξικού κινήματος και των ύποτιθεμένων «πρωτοποριών».

— Το χάσμα αυτό, καθώς και ή σύγκλιση των προοπτικών του αυτόνομου κινήματος στα πιό διαφορετικά σημεία της Ισπανίας, εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο της αύξανόμενης διεθνοποίησης των αγώνων, που έπιβεβαιώθηκε έπανειλημμένα από τις συγκεκριμένες έμπειρίες της ισπανικής εργατικής τάξης.

— 'Η έγκατάλειψη των παλιών σχημάτων, ή προφανής και αύξανόμενη άπομυθοποίηση του πραγματικού εργατικού κινήματος στην Ισπανία, οι συγκεκριμένες συνθήκες του άγώνα σήμερα, όλα αυτά άπαιτούν μία νέα διατύπωση της στρατηγικής και των άμεσων καθηκόντων του κινήματος, καθώς επίσης και την άναγέννηση της έπαναστατικής σκέψης.

'Η μελέτη μας τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο της ριζικής άνανέωσης τόσο της έπαναστατικής σκέψης όσο και του ίδιου του εργατικού κινήματος, στο πλαίσιο της πρόσφατης άναγέννησης της προλεταριακής θεώρησης μετά τη σκοτεινή φάση που μολοσεβικισμού σλαβισμού. Καθ' θέτει μία σειρά μίνιμουμ άπαιτήσεων για την έπαναστατική δραστηριότητα:

1. Δέν ύπάρχουν έπαναστατικές ένέργειες που να μήν τοποθετούνται μέσα στην προοπτική μιας ριζικής και όλικής επανάστασης.

2. 'Η αύθεντική επανάσταση είναι άγώνας διεθνούς έμβέλειας.

3. 'Η ταξική πάλη τείνει προς όλοένα πιό αυτόνομες μορφές, που εντάσσονται μέσα στο Διεθνές Κίνημα των Εργατικών Συμβουλίων.

4. 'Η αύθεντική προλεταριακή θεώρηση παρέμεινε για πολύ καιρό φυλακισμένη και πλαστογραφημένη. 'Η άναγέννηση της προλεταριακής θεώρησης συνεπάγεται την άναγέννηση μιας ένιαίας πρακτικοκριτικής δραστηριότητας. 'Ο άντιέξουσιαστικός κομμουνισμός άποτελεί μέρος της ζωής μας...

5. 'Απέναντι στις διαχωρισμένες - άλλωτριωμένες οργανώσεις που άποτελούν διαστρεβλωμένη άντανάκλαση της πάλης των τάξεων, το προλεταριάτο πρέπει να πραγματοποιήσει

τὴν ἐπαναστατικὴ αὐτοοργάνωση τῆς τάξης, ἡ ὁποία θὰ ποῦ ἐπιτρέψει νὰ οἰκειοποιηθεῖ τὸν ἀγώνα του.

«Equipo Teórico» — Δεκέμβρης τοῦ 1970

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΠΛΗ ΑΓΚΙΤΑΤΣΙΑ

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ κάνουμε μιά σαφῆ διάκριση ἀνάμεσα στὴν «ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια» καὶ τὸν ἐνοπλὸ ἢ στρατιωτικὸ ἀγώνα. Ἕνας πυρήνας ἐνοπλοῦ ἀγώνα δὲν ἀναζητᾷ πολιτικές θέσεις στὴν πάλη τῶν τάξεων, ἀλλὰ αὐτοσποκαλεῖται πρωτοπορία τοῦ ἀγώνα κι ἔτσι βρίσκει τὴ δικαιολόγησή του στὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ. Ἀντίθετα, ἕνας πυρήνας ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας ἀρνεῖται νὰ μυθοποιήσει τὴ δραστηριότητά του θεωρώντας τὸν ἑαυτὸ του αὐτάρκη καὶ ὀρίζεται πάνω στὴ βάση τῆς σχέσης του μὲ τὴν ταξικὴ πάλη. Μιὰ ομάδα ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας παίζει τὸ ρόλο σημείου στήριξης τῆς ταξικῆς πάλης, τοποθετεῖ τὴ δραστηριότητά της μέσα στοῦ σύνολο τῶν προλεταριακῶν ἀγώνων, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς ταξικῆς πάλης.

Ἡ διάκριση αὐτὴ εἶναι πολὺ σημαντικὴ, γιατί ὁδηγεῖ στὸν προσδιορισμὸ πρακτικῶν θέσεων ποῦ ξεχωρίζουν τίς μικροαστικές (ἢ ἀτομικιστικές) θέσεις ἀπὸ τίς προλεταριακές (ἢ ταξικές):

— Ἡ μικροαστικὴ ἀντίληψη τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητος εἶναι ἕνα πραξικόπημα (ἢ συνωμοσία) ποῦ προετοιμάζεται καὶ ἀναπτύσσεται δίχως τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἡ ἐνοπλὴ δραστηριότητα προορίζεται νὰ ἀντικαταστήσει τὴ γενικὴ ἐξόρμηση τῶν μαζῶν καὶ τὴν τελικὴ ἐξέγερση μ' ἕναν διαρκῶς μειωσιμὸ ἀγώνα.

— Ἀντίθετα, ἡ προλεταριακὴ ἀντίληψη θεωρεῖ ὅτι ὁ καπιταλισμὸς πορεύεται πρὸς τὴν καταστροφή του, ὅτι δημιουργεῖ ὁ ἴδιος τίς ἀντιφάσεις του. Ὁ καπιταλισμὸς δημιούργησε καὶ ἐνοποίησε ἀπέναντί του, μὲ τὴ διαδικασία τῆς ἐκμετάλλευσης τάξης ἀπὸ τάξη, τοὺς ἴδιους του τοὺς νεκροθάφτες: τὸ προλεταριάτο.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες δὲν παραμένουν σὲ στενὰ πλαίσια: περιορισμένες διεκδικήσεις ποῦ προσκρούουν σὲ μιὰ θηριώδη καταστολή, ἀδυναμία καὶ ἀπομόνωση τῶν ἀγώνων. Οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἄμυνα στὴν ἐπίθεση, ἀπὸ τίς εἰρηνικὲς διεκδικήσεις στὴ βίαιη πάλη δίχως κομματικὴ κηδεμονία, ἀπὸ τίς αὐθόρμητες ἐκρήξεις στὴν αὐτοοργάνωση τοῦ αὐθόρμητισμοῦ. Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκόλο, πάντως τὰ θήματα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ εἶναι διαρκῶς σημαντικώτερα καὶ ἐπιβεβαιώνουν τὴ θεμελιώδη προοπτικὴ τῆς ἐπανάστασης: ἡ χειραφέτηση τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἔργο τῶν ἴδιων τῶν ἐργαζομένων.

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ της καὶ πράγματι ἀποτελεῖ μιὰν ὄψη τῆς ταξικῆς πάλης τοῦ προλεταριάτου, ποῦ ξεκινώντας ἀπ' τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο τείνει πρὸς τὴ γενικὴ ἐξέγερση. Μὲ τίς ἐνέργειές της, παρὰ τὸν ἀναγκαστικὰ περιορισμένον χαρακτήρα τους, ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια δείχνει ὅτι τὸ ἐπίπεδο βίας ποῦ εἶναι σήμερα ἐφικτό, καὶ ποῦ πρέπει ἐπαισμένως νὰ βρεῖ γενικὴ ἐφαρμογή, εἶναι ἀρκετὰ ἀνώτερο ἀπ' ὅ,τι συνήθως πιστεύεται. Ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη μορφή ἀγκιτάτσιας, ἀκολουθεῖ τὴν κατεύθυνση ποῦ χαράζει ἡ ταξικὴ πάλη τοῦ προλεταριάτου, βοηθώντας τὴν νὰ προσανατολιστεῖ, νὰ ριζοσπαστικοποιηθεῖ καὶ νὰ ἐνισχυθεῖ. Παράλληλα, οἱ συγκεκριμένοι στόχοι αὐτῆς τῆς ἀγκιτάτσιας παιζοῦν ρόλο ἐπιβοήθησης τῶν μαζικῶν ἀγώνων.

Κατὰ θόθος ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ λειτουργία τῆς ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας μέσα στὴν πάλη τῶν τάξεων, καθὼς καὶ ἡ πιθανὴ γενίκευση τῶν πυρήνων ποῦ ἀναπτύσσουν ἕνα τέτοιο εἶδος δραστηριότητος, ἐνισχύουν τίς ριζοσπαστικὲς θέσεις:

— Πολὺς λόγος ἔχει γίνεο γιὰ τὸν «ἀγώνα ἐναντίον τῆς καταστολῆς», ἐνῶ οἱ ὑποστηρικτές του παρέμεναν σὲ ἀμυντικὴ καὶ ἀμφιπαλαντευόμενὴ στάση, δίχως νὰ βλέπουν ὅτι ὁ μόνος ἀποτελεσματικὸς ἀγώνας ἐναντίον τῆς καταστολῆς εἶναι ἡ γενικευμένη ἐξέγερση.

— Ἡ πραγματικὴ πάλη κατὰ τοῦ συστήματος δὲν εἶναι ὁ ἀπλὸς πραξικοπηματισμὸς ἀλλὰ ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση, ποῦ πρῶτο της βῆμα εἶναι ἡ ὁλοένα γενικώτερη μετάβαση ἀπὸ τὴν ἄμυνα στὴν ἐπίθεση.

Κοντολογίς, γιὰ ὅποιον ἔχει μιὰ προλεταριακὴ ἀντίληψη τῆς ἐπανάστασης, ἡ ἐνοπλὴ δραστηριότητα εἶναι ἕνα στήριγμα τῆς πάλης τῶν μαζῶν καὶ τῆς γενικῆς ἐξέγερσός τους.

Ἀντίθετα, γιὰ τίς πολιτικές καί στρατιωτικές «πρωτοπορίες», ἡ πάλη τῶν μαζῶν δὲν εἶναι παρὰ στήριγμα τῶν ὀργανώσεών τους. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σειρά προτεραιότητας καί ἡ διαφορετικὴ ἐκτίμηση τῆς ὀλότητος ξεχωρίζει τοὺς προλετάριους ἀπὸ τοὺς μικροαστοὺς μέσα στὴν πάλη τῶν τάξεων.

Ἡ πάλη τῶν τάξεων στὴν Ἰσπανία ἔχει εἰσελθεῖ σὲ μιὰ διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης. Ἡ ἐξέλιξη σὲ διεθνή κλίμακα ἐπιβεβαιώνει καί ἐπισπεύδει αὐτὴ τὴ διαδικασία. Ἄλλὰ ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ πρόσφατο παρελθόν.

Ἀρχικὰ ἡ ταξικὴ πάλη δὲν εἶχε ἄλλες διεξόδους ἀπὸ τίς αὐθόρμητες ἐκρήξεις ποὺ ἐμναν δίχως συνέχεια. Ὁ αὐθόρμητισμὸς αὐτὸς ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς προσπαθώντας νὰ ὀργανωθεῖ πάνω σὲ φιλοδοξοῦσαν νὰ ἀντικαταστήσουν ὀρισμένα πρόσωπα μὲ ἄλλα καί τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα μὲ τίς «Comisiones Obreras» (Ἐργατικὲς Ἐπιτροπές). Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ ρεφορμισμὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἰσέβαλε στίς Comisiones καί τίς χειραγώγησε, τίς προίκισε μὲ ἀπροκάλυπτα γραφειοκρατικὸς θεσμούς καί μὲ μορφές ἀγώνα ποὺ ἀποτελοῦσαν σημαντικὴ ὀπισθοδρόμηση σὲ σχέση μὲ τίς ἀρχικὲς θέσεις (λογουχάρη ὁ εἰσοδημὸς στὴν ἐπίσημη συνδικαλιστικὴ συνμοσπονδία C.N.S.). Ἡ ἀποτυχία τῆς ἀνάπτυξης καί ἡ οικονομικὴ κρίση ἔφραξαν τὸ δρόμο στὸν ρεφορμισμὸ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καί στὸν συνδικαλιστικὸ ρεφορμισμὸ, ποὺ ἐσπεράστηκαν ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ μπροστὰ σ' ἓνα σύστημα ἀνίκανο νὰ ἱκανοποιήσει ἀκόμα καί τὰ στοιχειωδέστερα αἰτήματα.

Μὲ τὴν κρίση τοῦ ρεφορμισμοῦ στὴν Ἰσπανία, ποὺ ἐνισχύονταν ἀπὸ τὴν παγκόσμια κρίση τοῦ ρεφορμισμοῦ, ἐμφανίστηκε μιὰ ὀλόκληρη σειρά ὀργανώσεων καί μικροοργανώσεων στὰ ἀριστερὰ του, ποὺ φιλοδοξοῦσαν νὰ ἀντικαταστήσουν ὀρισμένα πρόσωπα μὲ ἄλλα καί τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα μὲ νέες πρωτοπορίες. Ἡ κλιμάκωση τῆς καταστολῆς ποὺ ἐπακολούθησε τὴν οικονομικὴ κρίση καί ἡ ἀνικανότητα τοῦ συστήματος νὰ ἀνταποκριθεῖ στίς στοιχειωδέστερες ἀνάγκες τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἔφραξαν τὸ δρόμο καί στίς νέες πρωτοπορίες. Ἐξάλλου οἱ μικροοργανώσεις κατανάλωσαν ὅλη σχεδὸν τὴν ἐνεργητικότητά τους σὲ ἐσωτερικὲς διαμάχες, διασπάσεις, σεκταρισμοὺς κλπ., ποὺ τίς ἀπομόνωσαν ἀπ' τίς μάζες. Οἱ ρεφορμιστικὲς ὀργανώσεις, ὅπως τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα καί ἡ Bandera Roja, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιάσουν τὴν ἀποτυχία τῶν μικροοργανώσεων σάν νῆκη τους, ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἐντάχθηκε ἑαυτὰ στὰ δικά τους σχήματα.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτῆς μᾶς βοηθάει νὰ κατανοήσουμε ἓνα σημαντικό γεγονός: μετὰ τὴ δίκη τοῦ Μπουργκος (γιὰ τὸ δώσουμε μιὰν αὐθαίρετη ἡμερομηνία), ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶδε νὰ κλεῖνουν μπροστὰ τῆς οἱ δρόμοι τόσο τοῦ ρεφορμισμοῦ ὅσο καί τῶν «πρωτοποριακῶν» μικροοργανώσεων. Μετὰ ἀπὸ μιὰ στιγμιαία ἀποθάρρυνση, ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀπέδειξε τὴ θέλησή της νὰ συνεχίσει τὴν πορεία της πρὸς τὰ ἐμπρὸς μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ πάλη. Μέσα σὲ τέτοιες συνθήκες, ἀντικειμενικὲς καί ὑποκειμενικὲς, γίνονται βιώσιμες μόνο οἱ ἀποφασιστικὰ ριζοσπαστικὲς προοπτικὲς. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀποσαφηνίζεται μὲ ἑσπάσματα ὅπως τῆς SEAT στὴ Βαρκελώνη, τοῦ El Ferrol, τοῦ Vigo, κλπ.

Μέσα σ' αὐτὲς λοιπὸν ἴσως περιστάσεις, ποὺ εὐνοοῦν τίς ριζοσπαστικὲς θέσεις, πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν καί νὰ κατανοηθοῦν τὰ καθήκοντα ποὺ ἀποδίδουμε σήμερα στὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐπαλήθευσε μὲ τὴν ἴδια της τὴν ἐμπειρία μέσα στὴν ταξικὴ πάλη τὴ μὴ βιωσιμότητα τοῦ ρεφορμισμοῦ καί τῶν «πρωτοποριακῶν» μικροοργανώσεων καί παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἀγώνα ἀντίθετα, εἶναι διατεθειμένη νὰ προχωρήσει πρὸς τὰ ἐμπρὸς πραγματοποιώντας μιὰν ὀλόκληρη σειρά ριζοσπαστικῶν πρωτοβουλιῶν, ἀνάμεσα στίς ὁποῖες μπορούμε νὰ συγκαταλέξουμε τὴ δραστηριότητα τῶν αὐτόνομων ἐργατικῶν ὁμάδων, τίς αὐθόρμητες ἐκρήξεις ριζοσπαστικοῦ χαρακτῆρα, τὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια, κλπ.

Ἐτοί ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια τοποθετεῖται σήμερα μέσα σὲ περιστάσεις ὅπου τὸ σύνολο τῆς ταξικῆς πάλης ἀπαιτεῖ περισσότερο δυναμισμό καί ἀποφασιστικότητα.

Ἐνας πυρήνας ποὺ ἐπιδίδεται στὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια ἔχει πολλαπλοὺς στόχους:

— τὴν ἐκπλήρωση συγκεκριμένων καθηκόντων

— τὴν ριζοσπαστικοποίηση τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων καί τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν πυρήνων ποὺ ἀφιερώνονται στὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια

— τὴ συμβολὴ στὴν κάλυψη τῆς ἀπόστασης ποὺ, μέσα στὴν τωρινὴ μεταβατικὴ φάση, χωρίζει τὴν περίοδο ριζοσπαστικοποίησης τῆς ταξικῆς πάλης ἀπὸ τὴν ἐξέγερση.

Διαμέσου της άποτυχίας της διεθνούς επανάστασης του 1848 και πάνω στη βάση μιας ιδεολογικοποίησης της θεωρίας της, διατυπωνόταν ή πρόβλεψη ότι μέχρι το τέλος του αιώνα θα επέρχονταν μια απόλυτη αδυναμία αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος. Η πρόβλεψη αυτή επέτρεπε να θεωρούνται σαν πρωταρχικά όργανα της ταξικής πάλης και της σοσιαλιστικής επανάστασης τα ρεφορμιστικά συνδικάτα και τα ρεφορμιστικά κόμματα, που εξαρτώνταν από τα συνδικάτα και εφάρμοζαν εν όνόματί τους μια πολιτική συμμετοχής στο αστικό κοινοβούλιο.

Όμως στην πραγματικότητα το μόνο που έκανε ο ρεφορμισμός ήταν να ενισχύσει το σύστημα και να παρατείνει τη ζωή του. Στις αρχές του 20ού αιώνα ήταν φανερό ότι το κοινωνικό κεφάλαιο εξακολουθούσε να αναπαράγεται, παρά τις προβλέψεις των θεωρητικών του εργατικού κινήματος, κι ότι επομένως:

— ο ρεφορμισμός ήταν τελείως άνικανος να καταργήσει το καπιταλιστικό σύστημα βασιζόμενος μονάχα στην εξέλιξη του προβλήματος της αναπαραγωγής του (κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος: Βέλγιο 1904, Ρωσία 1905, Βέλγιο 1906 — σαν επακόλουθο των πρώτων αυτών κρίσεων έγινε και η θεωρητικοποίηση της αϋθόρμητης έπεργίας από τη γερμανική άριστερά — Εξέσπασμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου του 1914-18, Ρωσία 1917, Γερμανία 1918-19, Ούγγαρία 1919, Ιταλία 1920, φασισμοί, κρίση του 1929, κλπ...)

— ούτε τα κοινοβουλευτικά κόμματα ούτε τα ρεφορμιστικά συνδικάτα ήταν όργανα της κοινωνικής επανάστασης, αλλά αντίθετα ήταν όργανα της άντεπανάστασης του Κεφαλαίου (Γερμανία 1919, Ούγγαρία 1919, Ρωσία 1921, κλπ...).

Η σοσιαλιστική επανάσταση, ή μόνη που παρεμποδίζεται από τα κοινοβουλευτικά κόμματα και τα συνδικάτα, βλέπει να της επιβάλλεται εκ των πραγμάτων — άσχετα από την ύπαρξη δυσχερειών στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου — μια αντίρεφορμιστική πρακτική, *άντικοινωνοβουλετιστική* και *ύβασισμένη* στην *ταξική αϋτοοργάνωση* (μια πρακτική που εκδηλώθηκε παλιότερα με τον επαναστατικό συνδικαλισμό, στη συνέχεια με τα όδοφράγματα και την ένοπλη πάλη, με τα εργατικά συμβούλια, κλπ.).

Μετά τα έσοχα επακόλουθα της παγκόσμιας κρίσης (φασισμοί, κρίση του 1929, ένδοξο-ιμπεριαλιστικός πόλεμος του 1939-45, μεταπολεμική άνοικοδόμηση που έκανε δυνατή μίαν άνασυγκρότηση του κεφαλαίου συνοδευόμενη από διακεκομμένες κρίσεις μέχρι την έπόμενη κρίση της άναπαραγωγής κεφαλαίου), μετά τον άκρωτηριασμό των στόχων της *άντικαπιταλιστικής πάλης* στο προκρούστειο κρεβάτι της *άντιφασιστικής πάλης*, έτίθετο και πάλι όχι μονάχα η άμεση ανάγκη του άντικοινοβουλευτισμού και της ταξικής αϋτοοργάνωσης, αλλά και το έπτακτικό καθήκον του περάσματος από τους καθαρά άντιφασιστικούς στόχους του προλεταριακού κινήματος.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 μπορούμε να πούμε ότι η κοινωνική επανάσταση κάνει την επανεμφάνισή της. Αυτό γίνεται φανερό σε διαφορετικές στιγμές και χώρες:

— Μάης του '68 στη Γαλλία και μεγάλες άπεργίες στην Ιταλία το 1969, κατά τις όποιες τα συνδικάτα χάνουν το έλεγχο της βάσης·

— Το 1969 στο Βέλγιο οι άνθρακωρύχοι του Λιμβούργου επιτίθενται βίαια εναντίον των συνδικάτων κατά τη διάρκεια μιας άπεργίας δίχως προηγούμενο·

— Το κύμα των «άνεπίσημων» άπεργιών στην Πολωνία το 1970-1, όπου οι γραφειοκράτες του κρατικού μηχανισμού και του Κομμουνιστικού Κόμματος δικάζονται (sic!!!) και άπαγχονίζονται·

— Παρίσι 1971: σημαντικές εργατικές άπεργίες στη Ρενώ και λεηλασία του Καρτιέ Λατέν·

— Έξεγέρσεις σε πολλές φυλακές των Η.Π.Α., της Ιταλίας, της Γαλλίας (1972-73)· άπεργία των άνθρακωρύχων και των λιμενεργατών που έρχονται σε σύγκρουση με τα συνδικαλιστικά άφεντικά στην Άγγλία· γενικευμένες έξεγέρσεις στα γκέττο των Η.Π.Α., πής Ιαπωνίας, κλπ...

Μέσα σ' αυτά τα χρόνια πολλές αϋθόρμητες άπεργίες ξεσπώνε στην Εύρώπη και στην Άμερική, και κατόπιν σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Οι εκδηλώσεις της επανεμφάνισης του προλεταριάτου στη σκηνή της ταξικής βίας πολλαπλασιάζονται σε διεθνή κλίμακα (άπουσίες από την εργασία, σαμποτάζ της παραγωγής, κλπ.).

Στην Ισπανία οι αυθόρμητες άπεργίες και οι έκδηλώσεις λανθάνουσας εξέγερσης καταλαμβάνουν τό προσκήνιο. Μετά τή φυσική καταστροφή του ισπανικού προλεταριάτου και τόν άφανισμό τής θεωρίας του από τόν διεθνή καπιταλισμό κατά τή διάρκεια του έμφυλιου πολέμου (1936-39), ποτέ ή εργατική μαχητικότητα δέν είχε φτάσει σέ τέτοια ύψη:

— 1962-65: Δημιουργία τών «Εργατικών Έπιτροπών» κατά τή διάρκεια τών αυθόρμητων άπεργιών στά άνθρακωρυχεία τών Άστουριών, επίθεση κατά του άστυνομικού σταθμού του Μιέρès, άπεργίες στις μεταφορές και στή μεταλλουργία τής Βαρκελώνης.

— 1965-68: Είσοδισμός όλων τών παραδοσιακών κομμάτων και όργανώσεων στις Έργατικές Έπιτροπές, προσπάθεια επίβολής ρεφορμιστικής γραμμής μέσα σ' αυτές, άπόπειρα χρησιμοποίησης τους σάν σκαλοπάτι γιά τή διεύθυνση στην επίσημη συνδικαλιστική ύνομοσπονδία C.N.S.

— 1968-70: Κάτω άπ' τήν επίδραση τών ύποπροϊόντων του γαλλικού Μάη και του ιταλικού «θερμού φθινοπώρου» στόν χώρο τών άριστεριστικών γραφειοκρατιών, τό ισπανικό εργατικό κίνημα ύφίσταται τήν εισβολή ιδεολογικής σύγχυσης, πού του στερεί ένα μέρος τής δύναμής του. Ένδογραφειοκρατικές άντιζηλίες μέσα στις Έργατικές Έπιτροπές, σεκταριστικές διασπάσεις.

Μέ διάφορες μορφές, οι εργάτες άπαλλάσσονται άπό κάθε ιεραρχικό έλεγχο του άγώνα· αυτό συγκεκριμενοποιείται στην πράξη με τήν έκδίωξη τών στελεχών τών κομμάτων και μικροοργανώσεων άπό τις εργατικές συνλεύσεις και τή γενικευμένη βία.

Τό Μ.Ι.Λ. είναι προϊόν τής ιστορίας τής ταξικής πάλης αυτών τών τελευταίων χρόνων. Η εμφάνισή του συνδέεται με τούς προλεταριακούς άγώνες πού άπομυθοποίησαν τόν ρόλο τών ρεφορμιστικών και άριστεριστικών γραφειοκρατιών, οι όποιες επιζητούσαν νά ύποτάξουν τό κίνημα στό κομματικό τους πρόγραμμα. Δημιουργήθηκε σάν ιδιαίτερη όμάδα ύποστήριξης στους άγώνες και στις ριζοσπαστικότερες φράξεις του εργατικού κινήματος τής Βαρκελώνης. Σήμερα είναι άναγκαίο νά συμμετέχουμε άνά πάσα στιγμή στην προλεταριακή έμπειρία και νά τήν ενισχύουμε ύλικά, στό έπίπεδο τής άγκιπάτσας, τής προπαγάνδας, τής πρακτικής και τής θεωρίας.

Τόν Άπρίλιο του 1970 τό Μ.Ι.Λ. άναπτύσσει άνοιχτά μιá κριτική όλων τών ρεφορμιστικών και άριστεριστικών θέσεων (Τό εργατικό κίνημα στή Βαρκελώνη). Μέσα στόν ίδιο χρόνο έπεξεργάζεται μιá κριτική του λεβινισμού (Η επανάσταση μέχρι τό τέλος). Η κριτική πού διευθυντισμού, του άριστερισμού του έξουσιαστισμού, τόν όδηγει νά διακόψει τούς δεσμούς που με τις όργανώσεις τής βάσης πού ήθελαν νά πλαισιώσουν τούς άγώνες, νά έπωφεληθούν άπό τις κοινές μας έμπειρίες όπως στην άπεργία τής Harry-Walker και νά δημιουργήσουν μιá μικροοργάνωση. Τό Μ.Ι.Λ., εξαιτίας τής πολιτικής του άπομόνωσης και τών άναγκών τής πολιτικοστρατηγικής του επιβίωσης, έκανε συμβιβασμούς με στρατιωτικές όμάδες: γιά παράδειγμα με τούς έθνικιστές, πού ήταν τήν έποχή εκείνη οι μόνοι πού δέχονταν νά περάσουν στην ένοπλη πάλη. Οι συμβιβασμοί αυτοί, πού προέκυψαν άπό τήν άπομόνωση τής όμάδας, τήν έκαναν νά ξεχάσει τις προηγούμενες προοπτικές τής.

Δέν ύπάρχει προλεταριακή πρακτική δίχως συστηματικό άγώνα εναντίον του παραδοσιακού «εργατικού κινήματος» και τών συμμάχων του. Καί άντιστρόφως, δέν ύπάρχουν άποτελεσματικές ένέργειες εναντίον τους δίχως μιá ξεκάθαρη κατανόηση του άντεπαναστατικού ρόλου τους. Μέχρι τώρα όλες οι επαναστατικές στρατηγικές προσπάθησαν νά εκμεταλλευτούν τις δυσκολίες πού συναντούσε ή μπουρζουαζία στή διαχείριση πού κεφαλαίου. Στις χώρες όπου άνέτρεψαν όρισμένες άνίσχυρες μπουρζουαζίες, κατέληξαν σέ μιάν άναδιοργάνωση του κεφαλαίου. Καί όπου οι μπουρζουαζίες ήταν ισχυρές, καταδικάζονταν στή στείρότητα. Σήμερα τό προλεταριάτο έγκατέλειψε αυτές τις στρατηγικές και επιβάλλει τή δική του: τήν καταστροφή του κοινωνικού κεφαλαίου και τήν αυτοάρνησή του σάν τ ά ξ η. Έπιτίθεται κατά του κεφαλαίου σ' όλες τις έκδηλώσεις του: χειραγώγηση, έξουσιαστισμός, παραγωγή ύπεραξίας, κλπ... Η μόνη δυνατή μορφή δράσης είναι ή επαναστατική βία, πού εκφράζεται διαμέσου τών πράξεων και του λόγου.

Οι πιό προχωρημένες φράξεις του προλεταριάτου όργανώνουν τά συγκεκριμένα επαναστατικά καθήκοντα τόσο στα εργοστάσια όσο και στις συνοικίες: πάλη κατά τής C.N.S., κριτική τών γραφειοκρατικών και ρεφορμιστικών Έργατικών Έπιτροπών, του Κομμουνιστικού Κόμματος και τών μικροοργανώσεων, τοποθετώντας τες στό ίδιο πεδίο με τους σημερινούς διαχειριστές του κεφαλαίου (τή μπουρζουαζία). Ο επαναστατικός άγώνας τής εργατικής τάξης έδραϊώνεται με τήν αυτοοργάνωση μέσω εργοστασιακών και συνοικιακών έπιτροπών ή άνατρεπτική προοπτική έδραϊώνεται μέσω του συντονισμού και τής γενίκευσης του άγώνα.

μέσω τῆς ἐπιθεθείωσης τῆς ταξικῆς πάλης. Ἡ πρακτικὴ τοῦ M.I.L. συνδέεται μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος καὶ ἀποτελεῖ μέρος του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προτίθεται νὰ ἀσκεῖ ριζικὴ κριτικὴ ὅλων τῶν μυθοποιήσεων.

Ἡ ὑπάρχουσα κοινωνία ἔχει τοὺς νόμους τῆς, τὴ δικαιοσύνη τῆς, τοὺς φρουρούς τῆς, τοὺς δικαστές τῆς, τὰ δικαστήριά τῆς, τὶς φυλακὲς τῆς, τὰ ἐγκλήματά τῆς, τὴν «οὐμαλότητά» τῆς. Ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἐμφανίζονται μιὰ σειρά πολιτικῶν ὀργάνων (κόμματα καὶ συνδικάτα, ρεφορμιστές καὶ ἀριστεριστές ..) ποὺ καμῶνονται ὅτι ἀμφισβητοῦν τὴν ὑπάρχουσα κοινωνία, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὴν ἐδραιώνουν. Ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη εἶναι ἡ καταγγελία καὶ ἡ ἐπίθεση ἐναντίον ὅλων τῶν μυθοποιήσεων (κόμματα, συνδικάτα, ρεφορμισμοί, ἀριστερισμοί, δικαιοσύνη, ἀστυνομία, δικαστές καὶ δικαστήρια, φυλακὲς, παρανομίες, δηλαδὴ ὁλόκληρη ἡ κατεστημένη «οὐμαλότητα»).

Τὰ ἐπακόλουθα αὐτῆς πῆξ κριτικῆς συνοχῆς μέσα στὴ δράση ὀδηγοῦν ἐκ τῶν πραγμάτων στὴ δημιουργία συνασπισμῶν ἐπαναστατῶν. Ἕνας πέτοιος συνασπισμὸς ὀδηγεῖ μέχρι τίς ἔσχατες συνέπειές τῆς μιὰν ἐνιαίαν κριτικὴ τοῦ κόσμου. Λέγοντας ἐνιαία κριτικὴ, ἐννοοῦμε μιὰ κριτικὴ ποὺ στρέφεται ἀπροκάλυπτα καὶ ὁλοκληρωτὰ ἐναντίον ὅλων τῶν γεωγραφικῶν ζωνῶν ὅπου ἔχουν ἐγκαθιδρυθεῖ διάφορες μορφές διαχωρισμένης ἐξουσίας, καὶ ἐπίσης ἐναντίον ὅλων τῶν ὅψεων τῆς ζωῆς.

Ἕνας πέτοιος συνασπισμὸς ἀναγνωρίζει τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ προγράμματός του στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀποποικιοποίηση τῆς καθημερινῆς ζωῆς· δὲν ἐπιδιώκει πῆν αὐτοδιαχείριση τοῦ ὑπάρχοντος κόσμου ἀπὸ τίς μάζες, ἀλλὰ τὴν ἀδιάκοπη μεταμόρφωσή του. Εἶναι φορέας τῆς ριζικῆς κριτικῆς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς κατάρτησης τοῦ ἐμπορεύματος καὶ τῆς μισθωτῆς ἐργασίας. Ἀρνεῖται κάθε ἀναπαραγωγὴ μέσα στοὺς κόλπους τοῦ τῶν ἱεραρχικῶν συνθηκῶν τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας. Καταπολεμᾷ κάθε «ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία» ἀποκαλύπτοντάς τὴν ὡς προσηγογραφητὴ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐγχειρήματος, ὡς ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία νέων εἰδικῶν τῆς ἐξουσίας, ὡς ἀπάτη μιᾶς νέας ἀντιπροσώπευσης ποὺ ὑψώνεται ὑπεράνω τῆς προλεταριοποιημένης πραγματικῆς ζωῆς.

Ὁ «ἀριστερισμὸς» δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ τοῦ προγράμματος τοῦ κοινωνικοῦ κεφαλαίου. Ἡ «ἐπαναστατικὴ ἠθικὴ» του, ὁ βολонταρισμὸς καὶ ὁ μιλιταντισμὸς του, εἶναι προϊόντα τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας. Ἔτσι κάθε δράση ποὺ δὲν ὀδηγεῖ σὲ μιὰ ριζικὴ κριτικὴ καὶ ἀρνηση τοῦ καπιταλισμοῦ παραμένει στὸ πεδίο του καὶ ἐπαναφομοιώνεται. Ὁ μιλιταντισμὸς μέσα στοὺς ἐργατικούς κύκλους εἶναι τώρα σημαντικό ἐμπόδιο στὸν δρόμο τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος.

Σήμερα ἡ ἐνοπλὴ δράση δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι διαχωρισμένη ἀπὸ τὴν προετοιμασία τῆς τάξης γιὰ τὴν ἐξέγερση. Εἶναι ἀσκοπο νὰ μιλάμε γιὰ πολιτικοστρατιωτικὲς ὀργανώσεις, γιατί οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς ἔρχονται νὰ προστεθοῦν στὰ ἤδη ὑφιστάμενα πολιτικὰ μαγαζάκια.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους τὸ M.I.L. αὐτοδιαλύεται ὡς πολιτικοστρατιωτικὴ ὀργάνωση καὶ τὰ μέλη του εἶναι ἕτοιμα νὰ συμβάλουν στὴν ἐδραίωση τῶν ἀνατρεπτικῶν προοπτικῶν τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ. Ὁ τερρορισμὸς καὶ τὸ σαμποτάζ εἶναι ὄπλα ποὺ μποροῦν σήμερα νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπ' ὅλους τοὺς προλετάρους. Ἐπίθεση κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν λακέδων που τῆς δεξιᾶς εἶτε τῆς ἀριστερᾶς, πέτοιο εἶναι τὸ σύνθημα τῶν Αὐτόνομων Ὁμάδων Ἀγῶνα, (Grupos Autonomos de Combate), ποὺ ἦρθαν σὲ ἀποφασιστικὴ ρῆξη μὲ ὅλο τὸ παλιὸ ἐργατικὸ κίνημα καὶ ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἐκπλήρωση ὀρισμένων συγκεκριμένων καθηκόντων. Ἡ ὀργάνωση εἶναι ὀργάνωση πῶν καθηκόντων, καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται ὁ συντονισμὸς τῶν ὁμάδων γιὰ τὴ δράση. Πάνω στὴ βάση τῶν διαπιστώσεων ποὺ ἐκθέσαμε, ἡ ὀργάνωση, ἡ πολιτικὴ, ὁ μιλιταντισμὸς, ὁ μοραλισμὸς, ὁ μαρτυρολόγια, τὰ σήματα, ἡ ἴδια μας ἡ ἐτικέττα, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ παλιοῦ κόσμου.

Ἔτσι κάθε ἄτομο ἀναλαμβάνει ἴσως εὐθύνες του μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ πάλη. Τὰ ἄτομα δὲν αὐτοδιαλύονται: εἶναι ἡ πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ὀργάνωση M.I.L. ποὺ αὐτοδιαλύεται· εἶναι ἡ προϊστορία τῆς ταξικῆς πάλης ποὺ ἀφήνομε πίσω μας ὀριστικά.

